andi drăguşanul ion drăguşanul

cântecele despovărării

cântecele edecarilor de umbre,
drept închinare și drept revoltă
existențială

andi drăguşanul ion drăguşanul

cântecele despovărării

Editura *Muşatinii*
Suceava, 2015

Consiliul Judeţean Suceava
Preşedinte: *Ioan Cătălin NECHIFOR*
Vicepreşedinţi: *Ilie NIŢĂ*, *Alexandru RĂDULESCU*

Centrul Cultural „Bucovina“
Manager: Viorel VARVAROI

Secţia pentru Conservarea
şi Promovarea Culturii Tradiţionale Suceava
Director: Victor T. RUSU

Editura „Muşatinii”
Suceava, str. Tipografiei nr. 1,
Tel. 0230 523640, 0757 076885 **(I.D.)**
Director general: *Gheorghe DAVID*

Coperta: *Victor T. Rusu*

Grafică: *Mihai Pânzaru-PIM*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DRĂGUŞANUL, ION

tipar: **Grup Mușatinii**
tipografie · editură · producție publicitară
SUCEAVA, tel.: 0230 523640

Cântecele despovărării edecarilor de umbre

Îmi închipuisem, cândva, că, în discreţia fiecărui nume, stă ascuns un poem. Aidoma destinului. Aidoma sinelui particular (umbra sinelui universal). Şi am vrut să descifrez, să respir cântecele acelea ascunse, pe care doar le intuiam în delicateţea faptelor şi a gesturilor omeneşti. Dar înseamnă lirismul acela tainic individualitatea purtătorului de nume sau e o părticică din altceva, un fel de desluşire, prin rune vii, a unor sacralităţi atemporale? Şi da, şi nu, sau măcar asta susţin, cu o dezarmantă dinamică a complementarităţii, vechile religii ale omenirii.

Premeditarea:

Aşa am ajuns să mă apuc de scris o ultimă carte de poezie, premeditată drept carte, deci ca discurs amplu şi unitar, nu doar ca simplă înşiruire de poeme, pe care am dedicat-o, cântec cu cântec, prin tehnica acrostihului, oamenilor care înseamnă ceva în viaţa mea. Şi am băgat de seamă că literele fiecărui nume obligau la discursuri lirice diferite, la ritmicităţi distincte, de parcă numele acelea aveau de impus o condiţionare a expunerii de către reperele, mereu altele, ale sinelui particular. Nici prin gând nu-mi trecuse să închin ode sau să exploatez elemente biografice diferite, în

cazul fiecărei dedicări; dimpotrivă, m-am străduit să mă elimin şi pe mine, ca sine particular, din fluiditatea ideilor, sunetelor, imaginilor, inefabilului.

Căutam, deci, cu reperul literelor numelor, matricea fiecărui cântec, privind şi ascultând cum cântecul, plutind prin aer – vorba regretatului Mircea Motrici, îşi alegea întruparea, desprinzându-mi-se, picătură cu picătură, din degete. Iar acum, când cartea s-a împlinit, şi ca împovărare cu cântec a fiului meu, Andi Drăguşanul, trăiesc senzaţia desluşirii. Dar a desluşirii indefinibilului, a ceea ce există dincolo de mine, dincolo de noi toţi (**I. D.**).

Despovărarea:

Cântecele despovărării edecarilor de umbre sparg învelişul neguros al metaforei, fiind premeditate în limbajul ritmicităţii, deci într-o simbolistică pe deplin conştientizată de pluralităţi semantice. Dacă le-am explica, ar însemna să le punem cătuşe pe aripi şi să mutăm rădăcinile în pământ, deşi rădăcinile, dintotdeauna cresc numai în cer. Pe pământ şi în pământ există numai peşterile[1], cu iniţieri în lumină şi în umbră[2], iar poezia, în modul în care noi o premedităm, nu-i decât cunoaştere şi expresie a cunoaşterii[3], dacă nu cumva şi rod al unui anumit mod de viaţă[4], în care tentaţia miticului şi a misterului înlocuieşte clasicul reper existenţial al

[1] *Dumnezeu trăieşte în scorbura inimii, umplându-ne cu nemurire, lumină, inteligenţă*, în *Taittireeya-Upanishad*, I – Admonestare, 6, din *The Ten Principal Upanishads*, Traducere de Shree Purohit Swami şi W. B. Yeats, Faber and Faber Limited, London, 2, p. 66

[2] *Sinele individual şi Sinele universal trăiesc împreună în inimă, ca lumină şi umbră,* în *Katha-Upanishad,* I, p. 31

[3] *Cunoaşterea naturală aduce un rezultat, cunoaşterea supranaturală, altul*, în *Eesha-Upanishad*, p. 16

[4] *Viaţa cade de la sine, aşa cum cade umbra unui om*, în *Prashna-Upanishad*, 4, p 42

căutării de sine. Poezia pe care o premedităm noi încearcă schimbări de sens, comodul „spre afară" fiind atavic refuzat şi înlocuit cu incinerantul „spre lăuntru", dar întotdeauna printr-o simbolistică îndătinată, deşi tot mai vag conştientizată[5] şi din pricina absenţei iniţierilor, şi din cauza somnului memoriei.

Moștenirea:

Barzii cei vechi ai Europei, pe care ni i-am ales ca model, ca păstrători târzii ai unui patrimoniu spiritual comun tuturor popoarelor continentale, obişnuiau să invoce, indirect, trecutul şi, prin el, şi capacităţile metafizice din ce în ce mai atrofiate de civilizaţie. Trecutul în sine, ca stare de somn, deci de subconştient, purta în consistenţa sa mesajele iniţiatice, pe care viitorimea avea să le mai regăsească doar ca mărturii golite de iniţiatic, deci şi de sacru, şi de ritualic, dar mai ales de metafizic. În timpul revelaţiei[6], bardul simţea cum „Trecutul se mărturiseşte puternic în mine / Şi anticele rune ale zeilor / Scrise cu aurul stelelor pe cer / În frumuseţea ierbii se arată din nou"[7], drept consecinţă a unei străvechi invocaţii universale: „Minte, meditează la Duhul cel Veşnic; aminteşte-ţi faptele din trecut! Minte, aminteşte-ţi faptele din trecut, amintiţi-vă! Minte, aminteşte-ţi!"[8], o invocaţie care pornea de la premiza că trecutul şi prezentul sunt o stare de somn, dar existăm şi în trecut, şi în viitor, prin „Spiritul nemuritor", deci prin „Sinele universal"[9]. În fond, însăşi ursirea nu-i decât Timp („Timpul este Creatorul"[10]),

[5] *Când omul se înţelege, înţelege Sinele universal (Om)*, în *Katha-Upanishad*, I, p. 27
[6] *Spiritul se cunoaşte prin revelaţie. Aceasta duce la libertate. Aceasta duce la putere. Revelaţia este biruinţa asupra morţii*. în *Kena-Upanishad*, p. 21)
[7] *Voluspo*, în *The Poetic Edda*, Chicago, 1923, 61, p. 25
[8] *Eesha-Upanishad*, p. 17
[9] *Katha-Upanishad*, 2, p. 35
[10] *Prashna-Upanidhad*, 2, p 40

cele trei ursitoare marcând o interesantă componenţă a Timpului: „Există trei fecioare ursitoare (trecut, prezent şi viitor), care decid destinul oamenilor”[11].

Recursul la conţinutul unor *Upanişade* probabil că vă va contraria, deşi ipoteza unei populări europene, ca urmare a unei migraţii indice, vă este cunoscută şi aţi acceptat-o fără demonstraţii. În fond, migraţia s-a făcut, dinspre urmaşii lui Bor, menţionaţi în Cartea Nordului, *Voluspo*, din Europa Continentală, spre India (au plecat „giganţii”, unii dintre ei, rahmanii sau Blajinii, întorcându-se, ulterior din drum, întoarcerea fiind omagiată ritualic, până astăzi prin datina pitarilor, adică a taţilor, numită, în Haţeg şi în Mehedinţi, „Colindul Piţărăilor”)[12]. Prin urmare, *Upanişadele*, *Vedele*, *Mahabharata* şi *Avesta*, ca să nu mai vorbesc de *Ghilgamesh*, în ciuda fantazărilor imnice şi liturgice, reprezintă, ca şi *Texte Taoiste*, mărturii din şi trimiteri directe la acel trecut, invocat de barzi, prin contemporaneitatea enunţurilor cu religia naturală de care ţine datina primordială, din care descinde şi folclorul. Când vorbesc de folclor (termenul e impropriu şi decadent), mă refer la relicvele obşteşti de texte sacre preistorice (în primul rând, colindele, dar şi oraţiile de nuntă, dar şi descântecele şi blestemele), dar şi la simbolistica drept-liniară, cu cromatică alb-roşu-negru, a ornamentaţiei tradiţionale româneşti. Româneşti, deşi aceeaşi ornamentaţie o întâlnim la toate civilizaţiile planetare, plusul românesc fiind dat de păstrarea Oului Cosmic, pe care noi îl numim ou încondeiat (scris) şi care nu este altceva decât prima carte religioasă a omenirii.

Adevărul „se află dincolo de cunoscute, dincolo de necunoscut. Îl ştim prin cei care l-au predicat, învăţând de la

[11] *The Prose Edda*, Traducere de Jean I. Young, Cambridge, 1954, p. 12

[12] În vechiul sat de la răsărit s-au aşezat giganţii, spune Edda,

tradiţie”[13], relativitatea acestui adevăr pentru perspectivele epocii noastre marcând, de fapt, golirea noastră de metafizic şi, odată cu aceasta, de posibilităţile de a percepe şi de a înţelege. Şi mai există, drept barieră a înţelegerii, şi diferenţele de limbaj, deci diferenţele între limbajul iluminării, în totalitate simbolic şi cu o pluralitate semantică neprecizată, şi limbajul van al epocii noastre, cu o restrângere semantică excesivă. În recursul la textele vechi, care excelează, aidoma poeziei, în simbolistici metaforice, s-au pierdut (chiar şi acolo!) anumite semnificaţii, pentru că adevărului „i-au dat multe nume, deoarece multe neamuri, fiecare vorbind altă limbă, a simţit nevoia de a traduce numele lui, pentru a i se închina”[14].

Înainte de toate, e obligatoriu să încerc o exemplificare a liricii în *limbajul ritmicităţii*, pornind de la textul unui colind românesc (colind, nu cântec creştin de stea sau „Vifleim”, cum numea I. G. Sbiera ceea ce, din necunoaştere, noi numim „colinde de Crăciun”), şi el alterat de creştinism, mai ales în părţile pe care nu le citez. Zice colindul:

Icea, Doamne,-n ceste curţi,
Ceste curţi, ceste curţi,
        Ler, Doamne, Ler,
În ceste curţi, împărăţii,
Născutu-mi-au, crescutu-mi-au,
        Ler, Doamne, Ler,
Crescutu-mi-au nouă meri;
La vârvşor de nouă meri,
        Ler, Doamne, Ler,
Ardu-mi nouă lumânări,
De la nouă lumânări,

13 *Kena-Upanishad*, 1, p. 19
14 *The Prose Edda*, Traducere de Jean I. Young, Cambridge, 1954, p. 16

Ler, Doamne, Ler,
Pică-mi nouă picături,
Iar din nouă picături,
Ruputu-mi-s-au,
Faptu-mi-s-au
Trei râuri,
Trei pârâuri,
Un' de vin,
Altul de mir
Şi-altul de apă limpejoară[15].

În textul acesta sacru, avem câteva simboluri: arborii (pomii), enigmaticul „Ler", cifrele 9 şi 3, definind, aparent, doar elemente purificatoare (vin, mir, apă). Fiind vorba de meri şi/sau de peri, deci de doi copaci care înfloresc în prima decadă a lunii mai, am putea crede că în colind sunt invocaţi Arborii Vieţii şi nu Arborii Cosmici, mai ales că între Arborele Vieţii şi Arborele Cosmic s-a cam convenit o aproximativă identitate. Trec, deocamdată, peste faptul că textul provine din patrimoniul sărbătoririi celui mai vechi an nou al omenirii, în mai, drept triumf al Vieţii (Primăvara, care se numea Maia sau Eftepir – Lucia la latini) asupra Morţii, a luminii asupra umbrei, şi voi stărui, mai întâi, asupra condiţiei de arbore-simbol, de arborescenţă a creaţiei.

„Creaţia eternă este un copac, cu rădăcinile în Cer şi cu ramurile pe Pământ"[16], un copac el însuşi iniţiatic, pentru că, „De acolo, de sub copacul sfânt, / Au venit fecioarele tari în înţelepciune / Şi au făcut legile pentru fiii oamenilor / Şi au stabilit cursul sorţii lor"[17], acolo s-a arătat Lumina, purtând „chipul de fată al Zeiţei

[15] Teodorescu, G. Dem., *Poezii populare române*, Bucureşti, 1885, p. 68
[16] *Katha-Upanishad*, 2, p. 37
[17] *Voluspo*, 20, p. 9

Înţelepciunii”[18], şi proclamând: „Nouă lumi ştiam, nouă în copacul / Cu rădăcini puternice în curgere”[19].

Iată, deci, o formulare identică şi în textele sanscrite, şi în cele polare: „Creaţia eternă este un copac, cu rădăcinile în Cer şi cu ramurile pe Pământ” – spuneau strămoşii indienilor; „Nouă lumi ştiam, nouă în copacul / Cu rădăcini puternice în curgere” – spuneau şi strămoşii vikingilor; la fel se spune, în fond, şi în colindul boreal maial, pe care l-au păstrat românii.

Cele nouă lumi cunoscute[20], care sunt, desigur, şi cele nouă ceruri, conţineau şi nouă râuri, câte trei, cu trimitere directă la cele trei rase pământeşti care înrâureau, tot câte trei, acele vremuri primordiale.

Vibraţia:

Textele sanscrite au şi extensii interesante, în „dialogurile” dintre diverse personaje sfinte (de regulă, ca şi în civilizaţia polară, Unu sau Sfântul Cer, purtând, la rândul lui, diferite nume), şi un învăţăcel. „Omul moare şi se naşte din nou ca un fir de iarbă”[21], susţinea, de pildă, Nachiketas, înainte de a intra în casa Morţii, de la care va primi trei daruri, Moartea considerându-l „om Sfânt”, pentru că, timp de trei zile, cât a stat la ea, nu a mâncat şi nu a băut. Deci, asceza este prima condiţie închipuită a sfinţeniei. Aşa că moartea îi va dărui focul, iar odată cu focul, „trinităţile” credinţei: „triplul foc: cunoaştere, meditaţie, practică”, „triplul proces: elemente de

18 *Kena-Upanishad*, 4, p. 22
19 *Voluspo*, 1 şi 2, p. 3
20 *Înţelept a fost discursul meu şi înţelepciunea mea magie; / Larg am văzut pe toate lumile*, se spune în *The Poetic Edda*, partea I – *Voluspo*, 30, p. 13
21 *Katha-Upanishad*, I, p. 26

probă, deducţie, experienţă" şi „tripla datorie: studiul, concentrarea, renunţarea"[22].

Formula sacramentală „Oi, Leu-i Ler" are corespondent în textele sanscrite, acolo unde Sinelui universal i se zice Om, transcripţia Aum, cu precizarea că se citeşte „unit", deci într-o singură silabă, „oam", precum în englezescul „foam" („spumă"), cum se avertizează într-o notă de subsol din *Katha-Upanishad*[23], fiind mult mai rar folosită şi abia atunci când se face trecerea de la religia naturală la teologie şi la teozofie, deci când sintagma „stăpân al zeilor" (Dumnezeu) devine noul reper existenţial, care spulberă memoria „iniţierilor în peşteră" (inimă), în favoarea „împărăţiei cereşti", iar Om, iniţial neimplicat în viaţa omenească[24], devine tot mai agresiv, ca AUM, începând cu „condamnările" la efemeritate[25] sau la eternitate[26], funcţie de cum i se pronunţă numele[27] – unit în silabă sau literă cu literă.

Om nu este, iniţial, o divinitate, deşi din el se desprinde viaţa aidoma umbrei din corpul material[28] al fiinţei umane[29], dar „de la el vine respiraţia, care este durata de viaţă a tuturor

---

[22] *Katha-Upanishad*, I, p. 27

[23] I, p. 30

[24] *Viaţa fiecăruia este plină de Om. El nu vă cere nimic; bucuraţi-vă, el nu cere nimic din ceea ce-i aparţine*, în *Eesha-Upanishad*, p. 15

[25] Deşi *Nimic din ceea ce este etern nu poate fi obţinut prin ceea ce este efemer*, în *Mundaka-Upanishad*, I, 12, 32

[26] *Cel care meditează cele trei litere separate primeşte stigmatul morţii; cel care le meditează împreună, inseparabile, interdependente, păşeşte dincolo de moarte*, în *Prashna-Upanishad*, 6, p 46

[27] *Cel care meditează primele două litere,* **A** *şi* **U***, şi scandează Yajur-Veda, merge pe Lună şi, după ce se bucură de plăcerile sale, se întoarce, din nou şi din nou, pe Pământ. Celui care meditează cele trei litere,* **A**, U, **M***, ca pe Dumnezeu îi este destinată lumina Soarelui… El trece prin acea lumină, cu ajutorul cântării Sama-Veda, la Împărăţia Cerurilor*, în *Prashna-Upanishad*, 6, p 46

[28] *Viaţa cade de la sine, aşa cum cade umbra unui om*, în *Prashna-Upanidhad*, 4, p 42

[29] *Soarele este viaţă, Luna – materie*, în *Prashna-Upanishad*, 2, p 40

lucrurilor"[30], Om fiind „Sinele care ştie totul, care nu se naşte, nu moare şi care nu este efectul nici unei cauze; este etern, existent prin Sine, nepieritor şi fără vârstă"[31], iar „toate cele câte există sunt manifestările lui. Trecut, prezent, viitor, totul este Om"[32]. Deci, un sinonim pentru Tao.

Invocaţia „Oi", din străvechea formulă sacramentală „Oi, Leru-i Ler", exprimă „comuniunea cu Duhul", starea de a fi „una cu spiritul"[33], inclusiv prin angajamentul de tip asumare (ca şi „Tatăl nostru", ca şi asumarea de biserică numită „Crezul") „Leru-i Ler" („Led sed Lex", „Legea e Lege").

Iniţierea:

„Ler", în ciuda aceea ce se spune, nu are nimic în comun cu Soarele-Leu, pentru că, printr-un simbol pe care-l întâlnim şi în „Geografia" lui Strabon, „Soarele este lebăda care locuieşte în Cer; el este sacrificiul (focul), vatra locuinţei, el locuieşte în oameni, în zei, în sacrificii, în Cer, în Apă, pe Pământ şi pe Munte. El este adevărul cel mare"[34], „Soarele este ochiul lumii"[35], iar pe axa lui „Totul este fixat în viaţă aşa cum sunt fixate spiţele în butucul unei roţi"[36].

Deşi creat[37], „pentru a se număra anii", cum se spune în

---

[30] *Eesha-Upanishad*, p. 15
[31] *Katha-Upanishad*, I, p. 30
[32] *Mandookya-Upanishad*, p. 59
[33] *Kena-Upanishad*, 1, p. 19
[34] *Katha-Upanishad*, IV, 2, 18
[35] *Katha-Upanishad*, 2, p. 36
[36] *Prashna-Upanishad*, 3, p 41
[37] *Soarele, din sud, a încălzit pietrele şi pământul*
Şi verde a fost pe pământ iarba în creştere.
Soarele şi sora lui, Luna, în sud

Voluspo, deşi creat de Timp[38] (altă desluşire a lui Om)[39], Soarele determină, prin osia lui, curgerea Timpului: „Anul este o roată la cu 720 spiţe, reprezentând zile şi nopţi. Circumferinţa acestei roţi, reprezentată de douăsprezece luni, este fără sfârşit. Această roată este plină de iluzie şi nu cunoaşte deteriorare… Dar această roată a timpului este pusă în mişcare de voi”[40]. „Roata Timpului, reprezentată de an, are un naos cu şase sezoane. Numărul de spiţe ataşate este de douăsprezece, aşa cum este reprezentat prin cele douăsprezece semne ale Zodiacului”[41], şi din această osie a Soarelui, şi din această roată a Timpului, se desprind cele două căi (porţi *yana*, pe ouăle încondeiate şi pe ţesături şi cusături româneşti) solstiţiale[42], a Zeilor[43] şi a Părinţilor, deşi „Părinţii şi Zeii sunt una”, dar se sărbătoresc, „la Luna nouă, părinţii (Pitris), la Luna

Mâna dreaptă le-a aruncat peste buza cerului;
Nu e nevoie să ştim unde ar trebui să fie casa ei,
Luna nu ştia ce poate face şi ce era.
Stelele nu ştiau unde le este locul – în *Voluspo*, 4 şi 5, p. 4
Apoi au căutat zeii locuri unde să aşeze
Cele sfinte, şi sfatul a avut loc;
Nume au dat, apoi, amiezii şi amurgului,
Şi dimineţii – şi Lunii i-au zis Lună –,
Şi nopţii, şi serii, pentru a se număra anii – în Voluspo, 6, p. 5

[38] *Timpul este Creatorul. Există două căi, de nord şi de sud… calea din sud este Calea Strămoşilor… calea din nord este Calea Astrală, Calea Nemuririi*, în *Prashna-Upanishad*, 2, p 40

[39] *La început, aţi creat zece puncte ale universului! Apoi, aţi plasat Soarele şi Cer, deasupra! În funcţie de cursul aceluiaşi Soare, făceau jertfele lor şi zeii, şi oamenii, în raport cu ceea ce le-a fost dat să facă, pentru ca, prin jertfele lor, să se bucure, de asemenea, de roadele acestor acte*, în *Mahabharata*, III, p. 50

[40] *Mahabharata*, III, p. 49

[41] *Mahabharata*, III, 50

[42] *Aţi existat înainte de creaţie!... După ce aţi creat Soarele, aţi ţesut pânza minunată a anului, prin firul alb al zilei şi firul negru al nopţii! Şi cu pânza ţesută aţi stabilit două direcţii de închinare, spre zei (Deva) şi părinţi (Pitris)! Pasărea Vieţii, confiscată de timp, care reprezintă puterea Infinitului asupra sufletului, voi aţi eliberat-o, îndrumând-o spre mare fericire*, în *Mahabharata*, III, p. 49

[43] Zeii sunt Părinţii din *generaţiile Devas* (*zeilor*), în *Mahabharata*, I, p. 4

plină, zeii (Devas)”, căi[44] care conduc spre condiţia religioasă a sufletului omenesc.

Fără îndoială, deşi influenţată de mitologia populară românească şi, indirect, apoi conştientizat, de ancestrala religie naturală a omenirii, lirica noastră înseamnă un alt fel de retrăire a trăirilor străvechi, înseamnă un fel de „Meditează asupra Sinelui ca Om! Bucură-te de tine, ca să treci dincolo de întuneric”[45], un fel de tentativă de a redescoperi în noi înşine lumina şi calea, umbra şi ispăşirea. Noi nu traducem vechile texte polare şi sanscrite (care vin, în fond, din *Taoism*, dar din care s-au desprins *Talmudul*, *Biblia* şi *Coranul*), ci doar ne lăsăm călăuziţi de străvechi iniţieri în căutarea de sine, în descifrarea de rosturi şi de meniri. Purtăm în cârcă toate vârstele noastre, toate în stare de revelaţie[46], şi, prin memorie activă[47], ne străduim să desluşim cele „şapte lumi”[48], ursite fiinţei umane: „Cele şapte lumi pot fi explicate ca lumile tatăl, bunicul, şi străbunicul, de fiul, nepotul, şi strănepotul, şi de însuşi jertfitorul”[49], „şapte lumi” încifrate în culorile curcubeului[50] (calea spre „cerul de sus”[51]).

Încercăm cu degetele contururile *Legilor*, care, la strămoşii noştri, după cum mărturisea Aristotel, „se cântau ca să nu se uite”,

---

[44] *Acolo, de unde răsare Soarele, şi acolo, unde soarele apune, toate acestea sunt cuprinse de Deva* (*ţinutul Zeilor* – n.n.) *şi nimeni nu trece dincolo*, în *Katha-Upanishad*, III, 9, 16

[45] *Mundaka-Upanishad*, II, 6, 38

[46] *Spiritul se cunoaşte prin revelaţie. Aceasta duce la libertate. Aceasta duce la putere. Revelaţia este biruinţa asupra morţii*, în *Kena-Upanishad*, 2, p. 21

[47] *Fiinţa umană trăieşte în copilul ei, care este a doua sa întrupare*, în *Aitareya-Upanishad*, p. 82

[48] Fără sacrificii ceremoniale, se săvârşeşte *distrugerea celor şapte lumi*, în *Mundaka-Upanishad*, I, 3, 31

[49] *Mundaka-Upanishad*, I, notă de subsol, p. 31

[50] Culorile lui sunt cele *şapte limbi de foc*, în *Mundaka-Upanishad*, I, 4, 31

[51] *Voluspo*, 55, p. 23

pe vremea în care strămoşii erau zei păşitori pe Devayânah[52]. Îngenunchem în peşteră şi devenim cântec[53], dar şi despovărare de cântec.

Înainte ca Dumnezeu să fi creat zeii[54], „fiinţa umană[55], care putea vedea toate creaţiile în ea însăşi, faţă de toate creaţiile nu cunoştea durerea”[56], „Sinele individual şi Sinele universal trăiau împreună în inimă, ca lumină şi umbră”[57], starea metafizică, deci ceea ce numim religie, consta în „comuniunea cu Duhul”, pentru a fi „una cu Spiritul”[58]. „Spiritul[59] se cunoaşte prin revelaţie. Aceasta duce la libertate. Aceasta duce la putere. Revelaţia este biruinţa asupra morţii”[60], viaţa fiecărei fiinţe umane era plină de dumnezeire, dar fără nici o obligaţie faţă de cel care o crease[61], ţelul făpturii umane fiind, în planul adevărului, cunoaşterea de sine, pentru că doar cel ce „se înţelege, înţelege Sinele universal”[62], pentru că „în el sunt cerul şi pământul, în el sunt ţesute cu mintea şi cu toate simţurile… El este Calea spre nemurire”[63].

Iniţial, deci, dumnezeirea se afla doar în inima omului

---

[52] *Calea Zeilor*, în *Mundaka-Upanishad*, III, 6, 39
[53] *Înţeleptul îşi aşterne cuvintele în minte, mintea în intelect, intelectul în natură, natura în Om şi aşa îşi găseşte pacea*, în *Katha-Upanishad*, I, p. 32
[54] *După o vreme, Spiritul a plănuit izbânda zeilor. Zeii s-au umplut de falǎ, deşi Spiritul le plănuise izbânda*, în *Kena-Upanishad*, 3, p. 21
[55] *Oameni şi zei – un singur neam înseamnă; căci dintr-o singură mamă / Ne tragem răsuflarea*, spunea Pindar, în *Nemeene*, VI, I, 1
[56] *Eesha-Upanishad*, p. 15
[57] *Katha-Upanishad*, I, p. 31
[58] *Kena-Upanishad*, 1, p. 19
[59] *Spiritul este Binele în toate. Ar trebui să fie venerat ca Cel Bun. El ştie că, în calitate de bun, este venerat de toţi*, în *Kena-Upanishad*, 4, p. 23
[60] *Kena-Upanishad*, 2, p. 21
[61] *Viaţa fiecăruia este plină de Om. El nu vă cere nimic; bucuraţi-vă, el nu cere nimic din ceea ce-i aparţine*, în *Eesha-Upanishad*, p. 15
[62] *Katha-Upanishad*, I, p. 27
[63] *Mundaka-Upanishad*, II, 5, 38

şi doar acolo trebuia căutată şi aflată. Sensul metafizicii era iluminarea, ca intrare în armonie şi lăuntrică, şi universală, pentru că Spiritul „este mai mic decât ceea ce este mic şi mai mare decât ceea ce este mare. El trăieşte în toate inimile”[64], idee care avea să fie reafirmată şi de Iisus Cristos, cu atenţionare ulterioară şi din partea primului om modern al omenirii, Augustin.

Conștientizarea:

Teama începe să se ivească[65] odată cu conştientizarea degenerării trupului, pe care cei vechi au numit-o timp, şi cu substituirile de divinitate, pe care le-au comis sacerdoţii, cu largul şi tacitul accept al omenirii. „Nenorocitule om, ce dat-ai puteri divine, / Astfel de fapte măreţe şi astfel de crudă mânie! / Câtă durere şi gemet făcutu-ţi-ai, omule, singur, / Ce suferinţi pentru noi, câte lacrimi copiilor noştri!”[66], constata Titus Lucreţius Carus, prin această substituire de dumnezeire înrădăcinându-se, în rândurile făpturilor omeneşti, „o groază / Care ridică oriunde în lume noi temple, silindu-i / Pe muritori să-şi îndrepte spre ele în zile de slavă” ofrandele, amăgiţi că „viaţă de veci le dădeau” zeii, despre care „credeau că aceştia-i întrec cu a lor fericire, / Nimeni fiind dintre ei (zei – n.n.) chinuit de-ngrozirea pieirii”.

În epoca neprecizată a înstrăinării, a desprinderii desluşitului din nedesluşit, oamenii „Statorniciră în cer locuinţe şi temple divine, / Căci ei pe boltă vedeau cum alunecă soare şi lună, / Ziua cea dulce şi noaptea şi stelele reci ale nopţii, / Torţe în bezne hoinare şi flăcări pe cer zburătoare, / Nouri şi rouă şi ploaie,

64 *Katha-Upanishad*, I, p. 31
65 *Oamenii mărşăluiau veseli spre paradisul speranţei lui*, în *Voluspo*, versetul 50
66 *Fenomenele naturii şi religia*, în *Antologia poeziei latine*, p. 33

zăpadă, vânt, trăsnete, piatră, / Iuţi vijelii, uriaş bubuit ce de sus ameninţă"[67]. În speranţa că „nu există nici o teamă în Împărăţia Cerurilor, pentru că cei ce sunt acolo nu se tem de bătrâneţe; există dincolo de foame, de sete şi de durere"[68], fiinţa umană se goleşte de sine, inversează sensurile cunoaşterilor şi trăirilor înspre exterior, preluând „legi" care instaurează, prin intermediul sacerdotului, un terorism cosmic, simbolizat vag de o închipuire stranie, care aduce mai mult cu un şef de trib năzuros, crud şi autoritar, decât cu Tatăl Ceresc (*Anu-Yahve*, cum îi spunea Iisus) şi care are o plăcere odioasă a umilirii şi a pedepsirii.

Primul demers al spaimei s-a făcut, din câte înţelegem, prin zoroastrism, atunci când Spitama Zarathustra, prin pretinsul lui dialog cu Cerurile (Ahura Mazda, în sanscrită, numele însemnând, după cum preciza Herodot[69], „Roata Cerului", Ur Anu), inventează, odată cu pilda, şi o forţă malefică, Ainu Mandu, care ar fi creat „plăgile" drept contrapondere la iluminările Cerului („luminile necreate"), pentru a oropsi „luminile create"[70].

Practica sacerdotală, iniţial şamanică, exploatează teama de timp („zilele noastre sunt numărate, îndeletnicirile noastre sunt o adiere de vânt"[71]), cu speranţe deşarte în „ţara celor vii" şi cu tentaţia rudimentară a nemuririi („Unde este omul care să se poată căţăra în cer?"[72]), în care exista, deja, convingerea că „viaţa şi moartea se dăruiesc împreună, dar ziua morţii nu se dezvăluie nimănui"[73].

---

67 *Fenomenele naturii şi religia*, în *Antologia poeziei latine*, p. 32
68 *Katha-Upanishad*, I, p. 27
69 *Istorii*, Cartea I, LVIII
70 *Vendidad*, p. 19
71 *The Epic of Gilgamesh*, Assyrian International News Agency, 1998, II, p. 7
72 Ibidem
73 *The Epic of Gilgamesh*, IV, p. 18

Căutarea vieţii veşnice începea, ca şi izgonirea din rai, undeva, pe pământ, urmând „drumul Soarelui, la creşterea lui, prin munte”[74], „în marea casă a vânturilor”[75], „obârşia şi începutul mult încercatei omeniri”[76]. Odată cu căutarea veşniciei, făptura omenească uită îndemnul ancestral, „Bucură-te de tine, ca să treci dincolo de întuneric!”[77], şi se abandonează, naiv şi supus, beznelor sacerdotale, risipite asupra pământului cu o agresivitate spornică şi inepuizabilă.

Până a citi cărţile sfinte ale omenirii, anterioare Vechiului Testament, intuiam, cu nejustificată convingere, că strămoşii se mută definitiv în subconştientul urmaşilor şi că memoria lor poate fi activată doar incidental (de pildă, printr-o călătorie într-un fost loc natal). Recent, am aflat, de la un om de ştiinţă englez, că trupurile ar fi doar gazde pentru nemurirea unor coduri genetice, iar formularea aceasta, ea însăşi extremă, înseamnă şi nu înseamnă o noutate, ştiut fiind, încă din vremurile primordiale ale omenirii, că „fiinţa umană trăieşte în copilul ei, care este a doua sa întrupare”[78], şi că toate „cele şapte lumi pot fi explicate ca lumile tatăl, bunicul, şi străbunicul, de fiul, nepotul, şi strănepotul, şi de însuşi jertfitorul”[79] („jertfitorul” explicând că, fără sacrificii ceremoniale, se săvârşeşte „distrugerea celor şapte lumi”[80]). Doar şapte lumi, în loc de nouă (ca şi cerurile), pentru că uitarea, specific umană, devine o variabilă degenerativă a memoriei.

---

[74] *The Epic of Gilgamesh*, IV, p. 16
[75] *Voluspo*, versetul 60
[76] Orfeu, *Către Titani*, în *Antologia poeziei latine*, p. 52
[77] *Mundaka-Upanishad*, II, 6, 38
[78] *Aitareya-Upanishad*, p. 82
[79] *Mundaka-Upanishad*, I, notă de subsol, p. 31
[80] *Mundaka-Umpanishad*, I, 3, 31

Evadarea:

Senzaţia că fiecare adevăr al omului metafizic a fost intuit şi de fiecare contemporan în parte este normală, chiar şi în condiţiile în care, în mod paradoxal, „un adevăr se cunoaşte prin cunoaştere, şi un altul prin ignoranţă”[81], pentru că doar „cel care este conştient de faptul că atât cunoaşterea, cât şi ignoranţa trebuie să fie urmărite împreună, învinge moartea prin ignoranţă şi obţine nemurirea prin cunoaştere”[82]. Până la inventarea cruzimii dumnezeieşti, prin intermediul căreia să se justifice cruzimea discreţionară a sacerdotului, revelaţia descifra clasica tipologie umană, în la fel de îndătinată căutare de sine. Iar identitatea spiritului uman liber şi conştient de libertatea la care este îndreptăţit va fi, în toate mileniile, aceeaşi, cu aceleaşi repere ale mizei pe înţelepciune: „Binele şi plăcerea sunt preferate de înţelepţii care fac distincţie între ele; prostul alege plăcerea din lăcomie şi avariţie”[83], pentru că doar „cel care înţelege, cu inima curată, ajunge într-acel loc, unde are parte de a doua naştere”[84]. Iar „Sinele este cunoaştere”[85].

Cunoaşterea, dintotdeauna, este similară trăirilor poetice, palierele iniţiatice fiind, în scrierile religioase sumeriene, *poezia*, *imnul* şi *rugăciunea*. Iar scrierile, care reprezintă, în fond, opere poetice cu autori cunoscuţi (Mandookya, Taittireeya, Aitareya etc. – Adevărul „se află dincolo de cunoscute, dincolo de necunoscut. Îl ştim prin cei care l-au predicat, învăţând de la tradiţie”[86]), scrierile, deci, nu reprezintă decât transpuneri lirice ale necontenitelor căutări

[81] *Isa Upanishads*, 10, 1
[82] *Isa Upanishads*, 11, 1
[83] *Katha-Upanishad*, II, 2, 8
[84] *Katha-Upanishad*, III, 8, 13
[85] *Katha-Upanishad*, III, 13, 13
[86] *Kena-Upanishad*, 1, p. 19

de sine, universalitatea acelui „adevăr" liric ţinând de uniformitatea, în timp şi în spaţiu, a sufletului omenesc. Un suflet liber, câtă vreme s-a căutat pe sine, şi rob, după ce, de bună voie, a acceptat anihilarea Sinelui universal sub autoritatea discreţionară a manipulatorilor de spiritualitate, sacerdoţii nefiind, în fond, decât traficanţi de iluzii, amăgitori cu improbabilă veşnicie.

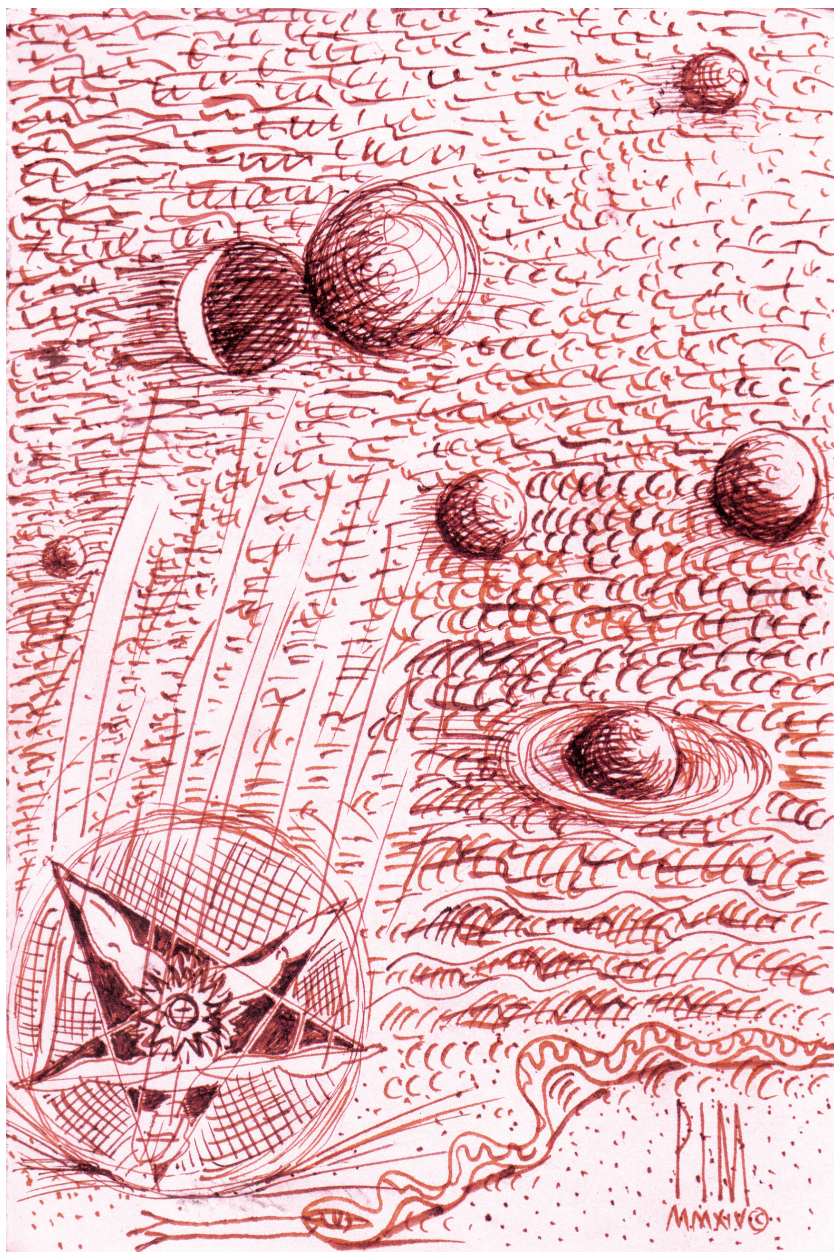
Şi în poezia noastră veţi întâlni şi vă veţi recunoaşte în veşnicele căutări de sine, care individualizează conştiinţele umane. Nu ştim în ce măsură revelaţiile noastre lirice duc spre ceva sau doar fac parte din fondul inepuizabil de amăgiri, prin speranţă, al omenirii. Poezia, inclusiv cea pe care o scriem noi, nu este captivă în timp. Asta este natura ei, dar fără a deveni şi natura celui care o scrie sau o trăieşte. Poezia este doar aleanul evadării din captivitatea Timpului. Atât şi nimic mai mult.

andi drăguşanul
ion drăguşanul

andi drăguşanul

ultima confesiune

PIM
MMXIV©

Awake

Desperate times will bind
Act in desperate ways
Purge yourself to find
All the same it stays

Violent calls the lie
Under skin it crawls
Feelings will all die
Rising as they fall

Softly sings the tide
As it turns its way
Slowly but not quite
Taking worlds away

Find a center-guide
Guide your wanderlust
Ask for reasons why
Why won't you just

Wake up and fall down but
Innocence lost its reasons to be
Follow the victims of entropy
And wake up and fall down boy

Treaz

Vremuri disperate se vor înlănţui,
Acţionează în moduri disperate
Purifică-te, ca să afli
Că totul rămâne la fel:

Violent strigă minciuna
Sub piele, se târăşte,
Sentimentele vor muri toate
Ridicându-se, în timp ce cad;

Blând cântă fluxul
În timp ce-şi întoarce calea
Încet, dar nu chiar,
Răpind lumile

Găseşte-ţi centrul
Ghidează-ţi setea de pribegire,
Cere motive pentru de ce
De ce nu te
Trezeşti; şi cazi, cazi,
Inocenţa şi-a pierdut motivaţia de a fi
Urmează victimele entropiei,
Trezeşte-te şi cazi, cazi!

Wake up and fall down ,cause
Nothingness goes wherever I go
Should I come in or should I just go
Away now, and find my home...

Wake up and fall down but
Innocence lost its reasons to be
Follow the victims of entropy
And wake up and fall down boy

Wake up and fall down ,cause
Nothingness goes wherever I go
Should I come in or should I just go
Away now, and find my (whole)...

Trezeşte-te şi cazi, cazi,
Nimicul merge unde merg şi eu,
Ar trebui să intru sau ar trebui să plec
Departe şi să-mi găsesc casa?

Blind

And now I'm violence, wrapped inside the silence
Of the islands that will never let me see them
Closer
I'm flirting with the ulcer,
With the post-her,
With the fact that she's a lie, and I'm forgotten.
Waste me, take a bite and taste me,
But don't be hasty,
Come and have a taste of how
am I becoming water.

Why won't I decide to destroy all that's kind?
‚Cause you are indifferent, and I just pretend to be blind.

And now I'm anger, sprung from all the angles,
‚Cause I'm tangled in the labyrinth made by your
Leaving,
I'm flirting with the evening.
With no meaning.
With no feeling and I'm bound to lose my senses.
Tease me, say that you will ease me,
You won't release me.
Tell me that I someday will be found,
In some past tenses.

Orb

Acum sunt violenţa
împăturită în tăcerea insulelor
ce nu mă vor lăsa niciodată să le văd
de aproape,
Flirtez cu ulcerul,
cu „post-ea”-ul
cu faptul că ea e o minciună
iar eu sunt uitat.

Iroseşte-mă, muşcă şi gustă-mă,
dar nu te grăbi,
Vino să guşti cum eu
devin apă!

De ce nu aş decide să distrug tot ce-i bun?
Pentru că tu eşti indiferentă, iar eu mă prefac că sunt orb.

Acum sunt furie
izvorâtă din toate unghiurile
pentru că-s împleticit în labirintul făcut de
plecarea ta,
Flirtez cu seara
Fără nici un sens, fără nici un sentiment
şi-s sortit să-mi pierd minţile.

Why won't I decide to destroy all that's kind?
,Cause you are indifferent, and I just pretend to be blind.
All the illusions I made now, play games with my mind.
,Cause you are indifferent, and I just pretend to be blind.

Why won't I decide to destroy all that's kind?
,Cause you are indifferent, and I just pretend to be blind.
All the illusions I made now, play games with my mind.

Tachinează-mă, spune-mi că mă vei uşura,
dar nu mă vei elibera,
spune-mi că, într-o zi, voi fi găsit
în câteva epoci trecute.

De ce nu aş decide să distrug tot ce-i bun?
Pentru că tu eşti indiferentă, iar eu mă prefac că sunt orb.
Toate iluziile, pe care mi le-am făcut,
se joacă, acum, cu mintea mea,
mintea mea, mintea mea....

Acum sunt violenţa
împăturită în tăcerea insulelor
ce nu mă vor lăsa niciodată să le văd
de aproape.

PIM
MMXIV©

Redemption

An empty glass filled with disorder,
A drop of tide, crushing shoulders.
Now I am sin, and I have murdered
The time has stopped from going further.
The sense of right, slips through my fingers,
The killer feeds on useless dreamers.
There's nothing left, the child forgot to pray.

The rivers of passion are running deep,
They say that redemption, well it ain't that sweet.
I heard there's no more room for me...
I cut my illusions in the eyes of the strangers,
Engaged, like a blind man in hunting angels.
I heard there's no more room for me...

Will I be seen?
A child's dream?
Oh child, why aren't you praying?
You broke your tools,
For a world of fools.
Oh child, am I worth saving?

The rivers of passion are running deep,
They say that redemption, well it ain't that sweet.
I heard there's no more room for me...

Mântuire

Un pahar gol
Plin cu dezordine
Un strop de flux
Ce zdrobeşte umeri:
Acum sunt păcat
Şi am ucis,
Timpul s-a oprit
Din a mai înainta.

Simţul binelui
Mi se strecoară printre degete
Criminalul se hrăneşte
Cu visători inutili,
N-a mai rămas nimic:
Copilul a uitat să se roage,
Râurile pasiunii curg adânc.

Se spune ca mântuirea nu-i chiar atât de dulce,
Am auzit că nu ar mai fi loc şi pentru mine,
Îmi crestez iluziile în ochii străinilor,
Cuprins ca un orb la vânare de îngeri;
Am auzit că n-ar mai fi loc şi pentru mine.

Voi fi oare văzut?
Un vis de copil:
Oh, copile, de ce nu te rogi?

I cut my illusions in the eyes of the strangers,
Engaged, like a blind man in hunting angels.
I’m sure there’s no more room for me...

Ţi-ai distrus uneltele
Pentru o lume de proşti,
Oh, copile, merit eu să fiu salvat?
Râurile pasiunii curg adânc.

Se spune că mântuirea nu-i chiar atât de dulce
Am auzit că nu ar mai fi loc şi pentru mine,
Îmi crestez iluziile în ochii străinilor,
Cuprins ca un orb la vânare de îngeri;
Sunt sigur că nu mai este loc şi pentru mine…

PLM
MMXIV©

Worn Out

Meltdown is finally over,
A broken homeworld,
Like evrything I'm feeling
Crosses I put myself on,
Nailholes in my arms
Are all that's left for giving.
So how can I be of service to you?
So how can I be of service, to you?

And now I fear the fallout, I'm all out, everything's worn out.
Will you wear my heart and wait me? The late me? Heaven
done hate me.
Could you pierce the sky with your voice? And call out my
name,
That's worn out, I'm worn out.

Secrets unveiling in me
Will never leave me,
On trembling grounds I'm dancing.
Masses of people passes,
To raise their glasses
To dreams that I was once in.
I will pretend to follow,
And leave tomorrow
To spawn a new beginning.
Fighting, always rewinding,

Purtat prea mult

Topirea s-a sfârşit într-un final
o lume ruptă
ca şi tot ceea ce simt,
cruci pe care m-am pus singur,
găuri de cuie în braţele mele
sunt tot ce-a mai rămas de oferit
aşa că nu ştiu cum pot fi de ajutor pentru tine.
Cum pot fi de ajutor pentru tine?

Şi-acum mă tem de cădere, nu mai am nimic, totul e purtat
    prea mult,
îmi vei purta tu inima şi mă vei aştepta? Eu, cel întârziat, raiul
    a încetat să mă mai urască,
vei putea străpunge cerul cu vocea ta, şi să strigi numele meu
ce e purtat prea mult? Sunt purtat prea mult.

Secrete, desluşindu-se în mine,
nu mă vor părăsi niciodată,
dansez pe pământ cutremurat
mase de oameni trec
ca să închine paharul
pentru visele în care eram odată;
am să mă prefac că-i urmez
şi am să plec mâine
să dau naştere unui nou început
luptând, întotdeauna derulând,

Putting my mind in
Whatever brings me healing.

And now I fear the fallout, I'm all out, everything's worn out.
Will you wear my heart and wait me? The late me? Heaven done hate me.
Could you pierce the sky with your voice? And call out my name,
That's worn out, I'm worn out.

Could you fill the void with your heart now? Because I'll never find a way.
Will you take the steps I will miss out? Because I'll never find the way.
I catch my last breath and I'm all out, all out
Will you fall down the same?
I'm worn out, you're worn out...

punându-mi mintea la orice
îmi aduce vindecare.

Şi-acum mă tem de cădere, nu mai am nimic, totul e purtat
prea mult,
îmi vei purta tu inima şi mă vei aştepta? Eu, cel întârziat, raiul
a încetat să mă mai urască
vei putea străpunge cerul cu vocea ta, şi să strigi numele meu:
Ce e purtat prea mult? Sunt purtat prea mult.

Vei umple vidul cu inima ta? Pentru că eu nu voi găsi
niciodată o cale
vei urca tu scările pe care eu le voi rata? Pentru că eu nu voi
găsi niciodată calea
îmi trag ultima suflare şi nu am mai rămas cu nimic; vei
cădea şi tu la fel?
Sunt purtat prea mult, eşti purtată prea mult…

PIM
MMXIV©

Last Confession

Cuddling with the darkness,
Nothing is quite what it seems.
From now I’m done with artists
That paint my walls in melodies
that aren’t quite sincere,
And only meant for them to go, go.

I guess I should’ve noticed,
I guess I should’ve learned by now
That I’m forever hopeless.
Impossible for them to see
That I might have inside
A fire large enough to glow, glow.

No love, No love.

Your memory runs hollow,
You said that you’d be there for me,
But took a bite and swallowed,
And faded in a memory
That pains to hold inside,
And stands for nothing real to show, show.

Mirrors, many mirrors
Show me faces that are somewhat
Different yet familiar,
I can’t put my finger on

Ultima confesiune

Mă alint cu întunericul,
Nimic nu e ce pare a fi;
De acum am terminat cu artiştii
Care-mi pictează zidurile în melodii,
Ce nu-s atât de sincere
Şi-s făcute doar ca ei să plece.

Bănuiesc că ar fi trebuit să observ,
Bănuiesc că ar fi trebuit să învăţ, până acum,
Că sunt veşnic fără de speranţă;
Imposibil pentru ei să vadă
Că poate am în mine
Un foc destul de mare, cât să strălucească.

Amintirea ta e difuză,
Ai spus că ai să fii acolo pentru mine,
Dar ai muşcat destul şi ai înghiţit,
Şi te-ai şters într-o amintire
Ce doare, să o ţin înăuntru,
Şi nu stă dovadă pentru nimic real.

Oglinzi, multe oglinzi
Îmi arată feţe care sunt diferite,
Dar familiare,
Nu pot să pun degetul pe
Ce ar trebui să fiu sau ce din mine eşuez să cunosc

What am I to be,
And what of me I fail to know, know.

No love, No love.
No love.

Now collided, worlds so divided,
By the punishment brought by the tide and
Withered have all the things that I grown.
Why don't you find what you want, what you know?
Feeling hectic, begin to accept it,
I wait for the wind to call me and pull me away.

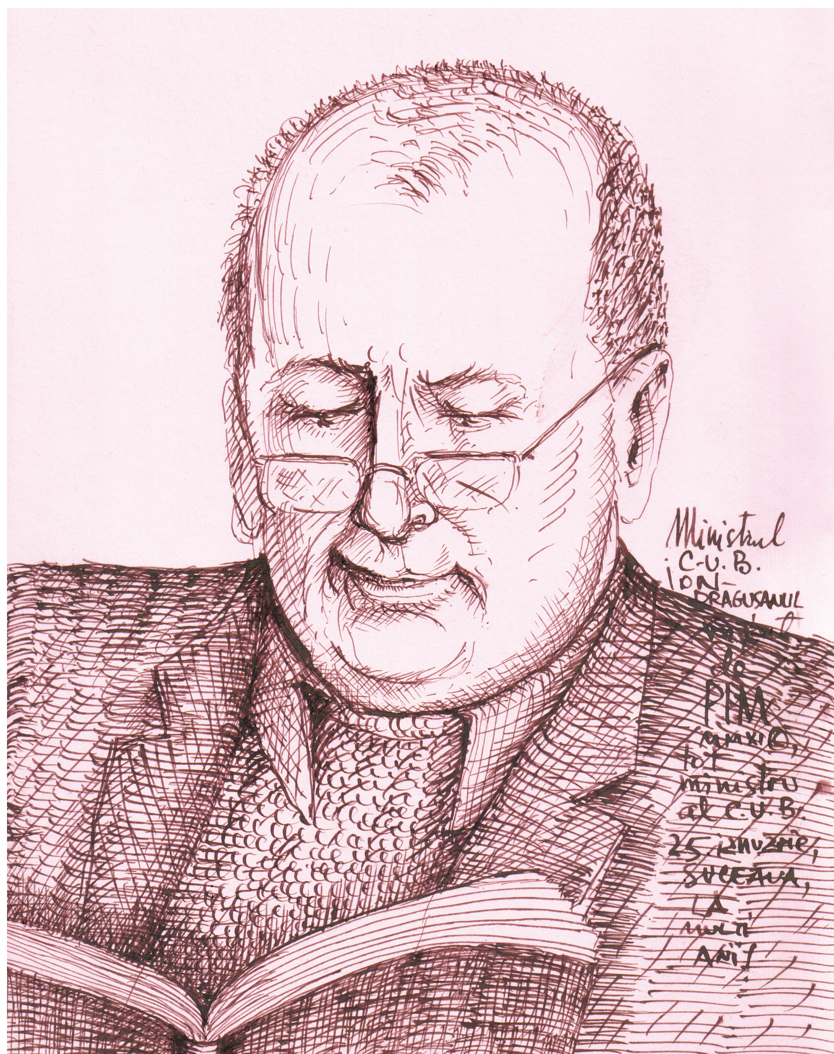
Seeing clear now I guess I deserved it,
Many flowers I had and I hurt them,
Broken their beauty I have, and I know.
Why don't you find what you want, what you know?
On my knees now, I accept it,
And I wait for forgivness to call me and pull me away,
Away...

Acum, ciocnite, lumi atât de despărţite
De pedeapsa adusă de flux;
S-au uscat toate lucrurile pe care le-am crescut
De ce nu afli ce vrei, ce cunoşti?
Agitat, încep să accept
Şi aştept vântul să mă strige şi să mă ducă departe.

Văzând clar, acum, bănuiesc că o merit,
Multe flori am avut şi le-am rănit,
Le-am stricat frumuseţea şi ştiu
De ce nu afli ce vrei, ce cunoşti.

În genunchi, acum, accept
Şi aştept iertarea să mă strige şi să mă ducă departe…

ion drăguşanul

edecarii de umbre

Cântecul cireşilor

Când mi-am uitat cireşii lângă zori,
oraşul aştepta cu porţi deschise
să vină fiii lui risipitori,
toţi îngeri trişti şi-mpovăraţi de vise;
avea, atunci, oraşul un alean
cu aripi largi pe ceruri desfăcute,
hotarul lui, restrâns din an în an,
eterniza doar umbre neştiute,

Am plâns, atunci, şi am privit spre zări,
cireşii mei s-au fost desprins din mine,
hălăduiau spre alte depărtări
irositoare numai de destine,
ţipau sfâşietor, dar prea departe
erau cireşii zărilor senine,
iar eu sfârşeam doar filă într-o carte.

Cântecul cosmicului contur

Mai am de dus cobzarii înspre nopţi,
iar cântecele lor desferecate
risipă fac pe bolta ce-o adopţi
etern în ciobul de eternitate
lângă copacul cu foşniri astrale,
adăpostit sub streaşina de cer,

Acolo unde jumătăţi de cale
desferecau doar umbre care pier
ori descâlceau făpturile umane
miraculos din tainele din jur,
numindu-mă, strigându-mi grav: Ioane,
iar ai răpit din cosmicul contur
cuvintele cu care-ţi scrii poemul
acesta, despre lumea dimprejur!,
iar eu răspund: Tot nu-mi găsesc totemul!...

Cântecul imensităţii clipei

Visând trezirea lumii dimprejur,
iar îmi ridic drept flamură speranţa
oraşului ghicindu-i alt contur
riscând să-i schimb curând şi ambianţa
extatică de cimitir uitat
la marginea trufiei ostenite,

Am să îl smulg cândva din scăpătat
extaziat de sfintele-i ursite,
luptând să-i apăr farmecul postum,
eternele-i pietrificări prin vreme,
nici nu contează ce-o să fac şi cum
el să-şi găsească sub totem, sub steme
imensitatea clipei de acum.

Cântecul mistuitoarei arderi

Călătoream şi nu-mi păsa de vreme,
oricum era lumină pe pământ,
natura învăţase să mă cheme,
să-mi pună zorii trupului veşmânt,
treceam prin gări, mă risipeam cu fumul
amiezilor uitate-n dans străin,
nici nu conta spre ce mă duce drumul
tăcerilor trăite drept destin,
iar când aflam popasuri ireale
nu-mi mai păsa aproape de nimic,

Ardeam mistuitor, desprins din cale,
gândind că-i timpul iar să mă ridic,
apoi păşeam, rostogolind spre zare
fântâni neprihănite şi fântâni
incluse în legende călătoare,
ţinându-mă cu stelele de mâini:
era târziu, dar nu ştiam că doare,
iar tu ai izbutit să mă amâni!

Cântecul prăbușirii verbului

Ca să-nţeleg, în pietre am cioplit
arsura unui verb în pâlpâire
rămas pe masa mea drept asfinţit
misterios în ce-i îndreptăţire,
era târziu şi-am azvârlit spre cer
nepăsător cu pietrele cioplite,

Apoi am aşteptat şi-am prins să sper
gândind că o să-mi cadă în cuţite
o piatră doar, cu verbul meu în ea,
uitat acolo ca o rugăciune,
târziu de tot, rostogolita stea
incendia căderile în lume
numai cu verbul – însăşi viaţa mea.

Cântec cu păsări călătoare

Corăbii zvelte, rătăcind pe mare,
au să aştepte zorii altei zile
tot iscodind cu păsări călătoare
adâncul depărtărilor ostile,
le-am auzit în steaua mea polară
imaginată-n noapte de corăbii,
ningea cu ierbi tăcerea pe afară,

Agonizau în ierbi ca-n nişte săbii
imaginile zvelte, rătăcirea
lărgimilor cu dese rătăciri,
iar sus, în cer, mai tremura sclipirea
nălucilor pierdute-n amintiri
corăbii zvelte, căutând aiurea:
ademenit de zorii cei subţiri
iar m-a jertfit luminilor pădurea.

Cântecul îngemănării copacului

Am fost copac în altă viaţă,
un cerc al vârstelor mă strânge
rotind o altă dimineaţă
etern să-mi scapere prin sânge
lăsând copacilor vestire

Atât de amplă şi de clară:
linţoliul ierbilor subţire
e doar ecou de primăvară,
xilogravură încrustată
acum şi pururi, şi-altădată.

Cântecul risipelor dintâi

Rând după rând m-am aşternut în file,
o să adorm târziu, şi-ntre coperţi
doar zvâcnetele curgerii prin zile
iar vor ţâşni spre arborii inerţi
ca să-mi găsească liniştea visată,
apoi au să-mi aştearnă căpătâi

Aceeaşi filă, mai imaculată
lăsată de risipele dintâi
ecou doar pentru lumea care-şi poartă
xenomania ierbii înspre nopţi
atât de des rupându-mă din soartă,
numindu-mă pândar, cireşii copţi
doar eu să-i apăr aprinzând în beznă
rug uriaş, prin care să-i adopţi
urcuş de şarpe răsucit pe gleznă.

Cântecul zborului crucii în mişcare

N-a existat nicicând din zare-n zare
invazie de cruci aşa măreaţă,
căci zborul e o cruce în mişcare
unduitoare peste tot ce-i viaţă,

Am tot văzut prin vremi acele cruci,
m-am şi-nchinat sub cosmice altare,
ultimul zbor sfârşise la răscruci
răpus de-o nefirească-nstrăinare,
abia l-am bandajat şi mi-a fost milă,
răni uriaşe se mutau în mine,
iar sufletul în pacea lui ostilă
ţipa spre zboruri închinări depline,
era, astfel, ca umbra unui nor
instinctual o pasăre în zbor.

Cântecul pietrei de sub tălpi

Galaxii de rouă ierbile-mi apasă,
eu mă-nchin doar ierbii înviind în zori,
tălpile mi-s pietre-n drumul către casă,
am de dus pe umeri cerul fără nori,

Am de pus, în casă, pe pereţi icoană
patimile mele de rebel târziu,
ostenit de roua fără de prihană
pironită-n iarba despre care scriu
efemerul cântec ce mă rupe-n două:
iarbă, pe de-o parte, pe de alta, rouă!

Cântecul crucificării lumii

Bard ostenit de irosiri pe cale
o nouă zi s-a furişat în casă
ghicind discret femeile domoale
din trecerea atât de somnoroasă
a timpului ostil prin călimara
nuntirilor din noaptea de pripas,

Apoi, desigur, o să vină seara
trăgând obloane grele peste glas,
atunci voi şti că bardul nu există
nici în tăcerea stelelor de sus
aprinse de cruzimea ce insistă
să bată cuie-n mâna lui Iisus,
obişnuind s-asmută trecătorii
asupra unor noi crucificaţi,
iar ei consimt şi îi confiscă norii
egali şi reci pe lume răsfiraţi.

Cântecul înfăşurării în cântec

Cântecul e un suflet ce se află pe sine
lângă ultima stea de pe cerul aprins,
acolo găseşte puteri să se-nchine
răstignirii din care numai el s-a desprins,
apoi se-nfăşoară în aripi şi tace

Devenind tot mai cer, tot mai stea,
eternă sclipire de cosmică pace,
mutată târziu şi în fulgul de nea;
e frig până sus şi e alb împrejur,
tăcerea înşfacă timpul de coamă
risipind depărtarea fără contur
aproape de cântecul care ne cheamă,

Aproape de sufletul abia regăsit
vânătoare de îngeri în ultima clipă,
rămâne doar trupul ca un câmp părăsit,
ars de ninsoare, zvâcnind din aripă
mereu mai spre cântec, în cântec sfârşit.

Cântecul poverii umbrei

Dangăt de aramă, luna de pe cer
iarăşi îmi măsoară paşii cu migală,
noaptea se-nfăşoară-n linişti şi mister,
umbra ei albastră cade ireală
ţintuindu-mi paşii pe un drum ciudat
aşternut pe zarea zărilor înfrântă,

Am de dus o umbră până-n scăpătat
vitregit de umbra-mi dintr-odată frântă,
ruptă lângă dangăt aspru de aramă,
arsă pe sub paşii lumii care cântă
mistuită-n noaptea care mă destramă.

Cântecul adâncii împătimirii

Frate cu natura doar de sărbători,
luni îmi pun cămaşa îngerilor lungă,
o să tai pădurea şi pe căpriori
rândui-voi cerul, numai să vă-ajungă
iar pentru-nchinare, iar pentru dezmăţ,
negustori de suflet, fără suflet încă,

Astfel încât cerul, în deplin răsfăţ,
vouă să vă fie în credinţă stâncă,
restul se va duce cioburi după ciob
amânând în valea patimii adâncă
mitul transformării fiului în rob.

Cântecul irosirii aproapelui

Să-mi fii aproape, zise demiurgul
orbecăind cu palmele pe cer,
rănindu-se în cioburi, în amurgul
irositor de vieţi şi de mister,
numai adâncul ierbilor, îmi zise,

Mai poate dăinui neprihănit,
apoi s-a-nfăşurat solemn în vise
râzând desferecat, dar ostenit,
iar râsul lui cu apele se duse
urmând doar calea apei spre izvor;
să-mi fii aproape, încă-o dată spuse

Amiezilor cu glasul lui sonor;
vai, ce amiezi şi ce căderi urmară
rostirii lui, ce-l devora pe el,
apoi se prelingea în decuseară
mimându-mi sufletul, de-a pururea rebel.

Cântecul menestrelilor timpului

Timpul, o fecioară pusă pe dezmăţ,
intră-n încăperea cerului senină,
braţul l-aş întinde, dar ca să-l înhăţ
e târziu şi vremea încă mă închină
ridicându-mi ochii tot mai răzvrătiţi,
istoviţi de goana timpului pe zare,
urmele-mi înţeapă paşii osteniţi,

Arşi de exilarea ierbii-n depărtare;
vino, deci, tăcere, vino şi mă-nşfacă
risipind cenuşa zilei pe pământ,
ai puterea sacră de-a sili să tacă
menestrelii vremii, palele de vânt.

Cântecul indiferenţilor

Indiferenţii s-au ivit prin târg
orbecăind cu calma disperare
a fructelor care au dat în pârg
numai pe cerul ars de depărtare,

Blajini şi trişti şi fără de pretenţii,
abia încolonaţi întru mulţime,
lin se preling prin târg indiferenţii
abandonaţi cu cosmică cruzime
numai de cerul fructelor sublime.

Cântecul bardului clipei

Şarpele casei căuta cu migală
temniţa fructelor – cămară pustie,
ecou risipit într-o lume domoală
furată brutal din ce-a fost poezie,
atunci mi-a fost zi şi-am pus mâna pe băţ
numai să pot de ursiri să mă apăr,

Am o viaţă în care să tot pot să învăţ,
limpezindu-mi hotarul cu fărâma de scapăr
efemer ca şi mine, dar durabil aprins
ca o candelă veche de-o ciudată sfinţenie
sau să cad la răscruce fără veste învins,
aşteptând aşteptarea cu silită smerenie;
nimănui n-o să-i pese de răscrucea în care,
dărâmându-mă, azi, o să-mi fac temelie
rânduindu-mi runele într-o stâncă pe zare,
undeva cât mai cer, cât mai fi-va să-mi fie

Bardul clipei tovarăş de alean şi popas
atingând câte-o rază şi făcând-o să ţipe
ireal peste lume, peste tot ce-a rămas
şi rămâne prin clipa care-a prins să-nfiripe
alte vremi şi alt şarpe, întru veghe ursit,
numai el o să-nchege, când sub alte aripe,
universul va fi numai viaţă. Sfârşit.

Cântecul înserării orașului

Iarăşi rănit amarnic de ierbi fără prihană,
oraşul înfăşoară sub paşii lui desculţi
nostalgică risipă, din care-şi fac icoană

Bătrânii ce se-adună pe la răscruci mai mulţi,
aramele din dangăt din nou îi împresoară,
iar iarba îi cuprinde pe toţi şi îi supune
ţipând din rădăcina care a prins să doară
amiezile din urmă, cânt tu, amărăciune,
nu îţi mai afli locul şi te transformi în seară.

Cântecul vremelniciei ţipătului

N-am mai văzut vreo pasăre să ţipe,
iar pe fâşia lumii de lumină
chiar dacă mai despică-n jur aripe
o linişte polară se înclină,
lumi ireale se-nvelesc în gheaţă,
apoi se prăbuşesc în atmosferă,
erau, cândva, locuitori în viaţă,

Bătea un puls prin lumea efemeră,
apoi s-a domolit închis în sine,
rapace mistuindu-se prin vreme,
bătrâni cobzari încătuşau destine
arzând adânc cenuşile-n poeme.

Cântecul închinării sufletului

Mesteacănul, o zeitate slavă,
iarăşi şi-a pus veşmânt de sărbătoare;
hai să-ţi arăt şi sufletu-mi, Suceavă,
ascuns în înfrunziri înfiorare,
ia seama doar, atunci când te apropii,

Bătând din aripi, nu cumva să-l sperii
egalizând înmuguriri cu snopii
jertfiţi în toamna frunzelor, puzderii
idealist foşnind numai proteste
nuntirilor din tainele cereşti,
atât îţi cer, Suceavă, în poveste
ridică-ţi fruntea albă, când păşeşti,
iar sufletul, iertând, o să-ţi închine
un imn în care s-a făcut ciorchine.

Cântecul cântăreţului cântând

Mai exişti?, întrebase cântăreţul cântând
iarăşi despre amărăciuni şi înfrângeri,
hăituit alergând peste răni până când
au venit, ca să-l mintă, ultimii îngeri
estompaţi de amurg şi probabil ucişi
lângă cântecul lui ca o rană deschisă,
am tăcut, am tăcut şi doar plânsetul îşi

Blestema începutul prin fereastra deschisă;
era noapte, atunci, şi prin somn şerpuiau
linişti subţiri, ferecate-n lumină,
dinspre stelele umede nişte linişti veneau,
iar acum poposesc în poem şi se-nchină
mâinilor mele de lumini şiroind,
arse adânc într-o mitică vină:
nu mai ştiu ce-ntrebase cântăreţul cântând.

Cântecul amurgului cocorilor

Răpus discret de şiruri de cocori,
aştept amurgul care vine, vine
desprins brutal din cerul fără nori,
uitând de steaua stânsă pentru mine;

Ban de argint mi-i luna în balans,
e scris să-mi fie luna şi veşmântul
rotit frumos în veşnicii de dans,
când voi ciopli definitiv cuvântul
eternităţii clipei ireale
ascunsă sub păcate ancestrale.

Cântec boem

Mâinile înalţă cupele cu vin,
iarăşi fierbe-n zare un amurg subţire
hotărându-mi clipa-n care să mă-nchin
numai pe sub cerul ca o mănăstire,
efemer supliciu cu femei nervoase
apucând de toarte sufletu-mi stingher,

Beau paharul sorţii până-mi intră-n oase
liniştea să taie răni ca un hanger,
idolatră-mi pare liniştea aceea
dăltuind pe zare clipa de apoi,
am trăit-o veşnic şi mi-a fost femeia
rătăcită-n mine într-o zi cu ploi
ireal să-mi mute sufletul departe,
unde timpul curge pagină de carte.

Cântecul desprinderii poeziei

Am fost acolo, urmele mă ştiu,
destinul pietrei încă le apune
rupându-le discret, dar prea târziu
imensităţii cerului drept rune,
aveam mereu pe drumul lor poveri,
nu îmi păsa de paşii ce m-au dus

Bătând cărări cu tălpile în ieri
ori într-un mâine care m-a apus
cu jariştea fluidă din zăpezi
ademenind pe urme veşnicie
numai să ştii că-am fost, fără să vezi
cum s-a desprins din mine-o poezie,
eu rămânând de-a pururi lângă stele
adăpostindu-mi cântecele-n ele.

Cântecul risipei întru mine

Iubiri ca nişte săbii de paradă,
orgolii de stăpâni pe veşnicie
am tot văzut, când le căzusem pradă
nevinovată, oarbă şi târzie,

Ba, tot atunci, cu cerul larg pe frunte,
oraşului i-am stabilit tribut
dintre tăceri pe cele mai mărunte,
numai acelea care n-au durut,
apoi am dus tăcerile drept vamă
risipei mele întru mine, mamă…

Cântecul drumului ce mă duce

Când umbra umbrelor se-ntrupă
orbecăind din zare-n zare,
rănită-i liniştea de după
nuntiri de păsări călătoare;
e vremea frunzelor în scapăr
lăsate umbrelor povară,

Bandaj cu care să mă apăr
orgolios numai de seară
iertând poverile caduce
cuprinse-n ce mă înconjoară,
urmându-mi drumul ce mă duce.

Cântecul șansei ancestrale

Venea rănit şi nu părea să-i pese
iradiind de dragoste de viaţă,
năluci în suflet cicatrici mai dese
crestau, iar el părea că le învaţă
etern doar ca răboj pentru ursite
naturii mulţumindu-i pentru leac
trăgând oblonul zilei ostenite

Linţoliu greu şi lespede pe veac;
iar eu priveam şi nu-mi venea a crede
că bunul meu prieten e martirul
ameninţat de lancea ce-o repede

Barbar doar timpul ce-şi deşiră firul
otrăvitor al cadenţării sale
râzând de viaţă – viaţa cu delirul
şi cu povara şansei ancestrale.

Cântecul edecarului de umbre

Cântau doar barzii sub icoana clară
a nopţii de nesomn şi de-ntrebări
lângă cireşul ce-aştepta afară
insinuat sub geam de depărtări,
nu-l auzeam şi nu-mi păsa de bardul

Bătut în cuie chiar peste cireş,
rănile lui îmi şiroiau pe gardul
altor cântări, şoptite fără greş,
trăiam ascuns şi aruncam cu pietre,
eu, edecarul umbrelor târzii,
aveam de smuls din trupul bun al vetrei
acele rădăcini de veşnicii
necunoscute lumii – o strânsoare
ucigătoare, rea, nimicitoare.

Cântecul târgului melancolic

Melancolic vechiul târg
iar şi-a pus uitate vremuri,
haine rupte-n mare sârg,
alterate de totemuri
ireal văzute-n stradă

Bandajând cu verde crud
unde secolul e pradă
răstignit pe cerul ud,
dar nu-i pasă, el există
undeva ca târg străvechi:
jalnic în lumina-i tristă
auzi clipele-i perechi!

Cântecul stropului de libertate

Dacă-am văzut că setea mă străbate,
am întrebat, cu disperare-n ring:
n-aveţi, cumva, un strop de libertate,
un singur strop, cu care să mă sting?;
ţineam în mâini doar armele zălude,

Bătrânii luptători, şi ei sleiţi,
uimiţi priveau, de teamă că-i aude
rânduitorul vieţii cu răniţi,
ghiceam şi-n ei povara însetării,
habar n-aveam că nu-i puteam înfrânge,
ei se-adăpau, pe pragul disperării,
adeseori cu propriul lor sânge
ursit să risipească numai ură,
astfel fiind croiţi de la natură.

Cântecul jariștii de foc

Am văzut cum caii, jarişte de foc,
luminau adâncul lumilor create,
inimă, aşteaptă în acelaşi loc
ninsă de iluzii şi de ceruri, poate;

Coamele lor ude mi-au rămas sprâncene
arcuite-n fugă înspre cerul dens,
lăcrimez, de-atuncea, stelele alene,
iar pe dâre ude îmi tot aflu sens,
năruind prin viaţă umbra lor subţire
care aminteşte nefiresc de cai,
inimă, ţi-i timpul, prin ursită, mire,
uită de scăpare, căci scăpare n-ai
cât eşti o fărâmă din întreaga fire!

Cântec fără umbră

Mi-am aşternut doar umbrele-n oglindă
aidoma ca fructele-n cămări
riscând ca viaţa însăşi să mă prindă
incendiat adânc de depărtări,
apoi golindu-mi sufletul de pradă

Copil am fost, prin iarbă alergând,
atunci s-au strâns copacii să mă vadă
nuntind din crengi aproape ca nicicând,
treceam prin ierbi cu roua subsuoară
eşec al ierbii crude, până când
am fost răpit de seară. Bună seara!

Cântecul memoriei marmurei

Marmura ursită trup de împrumut
a pierdut pe cale sufletul stingher
răstignit în sine de la început
ca să se înalţe în curând la cer,
ea îşi duce golul dur ca o speranţă
lină, dar deşartă, patimă pustie,

Clătinând omătul ce-a spuzit pe clanţă
albul ce-aminteşte vag de veşnicie:
năruită-n sine marmura aşteaptă
trecătoare vremuri să li se închine,
e târziu, pe-afară timpul se îndreaptă
astăzi mai agale numai înspre sine.

Cântecul pierzaniei celui fără trup

Galaxia cântă, prinsă la edec,
a tot tras istorii molcome-n adânc,
biruind prin treceri cele care trec
rânduite-n traista-i, prinsă la oblânc,
iar în jur adâncul se aşterne-n cupe,
erodând doar forma cupelor finale,
liniştea-i linţoliul, pus ca să astupe

Cântul galaxiei, risipit pe cale;
astfel se întrupă cel fără de trup,
răstignit drept suflet numai pe cuvinte,
am văzut pe boltă gurile de lup
bântuind prin beznă, puse să-nspăimânte
ultimele stele, lăcrimate, sus,
şi pierdute-n spaţiu numai de Iisus.

Cântecul urmelor tăcerii

Dincolo de ape creşte veşnicia,
o tot văd în freamăt lin prin univers,
iarna, de-i îngheaţă apei temelia,
nu rata-voi şansa s-o ating din mers,
am atâtea fructe de cules din ea,

Cosmicele roade încă mă îmbie,
am să muşc, atuncea, lacom dintr-o stea
tremurândă încă şi în veşnicie;
au contururi repezi de femei în dans
rugurile-aprinse-n stelele în scapăr,
greu să-nşfaci lumina-n cosmicul balans,
iar eu am nevoie de o stea, să-mi apăr
urmele tăcerii – noaptea învierii.

Cântecul aleanului cu vise

Infernul primăverii cu iluzii
răsfrânte senzual în dimineaţă
iar seamănă supremele confuzii
numai sub paşii desluşiţi drept viaţă,
apoi se face iarăşi primăvară

Lângă ceaslovul clipei ce mă toarce
aproape ireal şi mă-mpresoară
uimirile spre care m-aş întoarce
rarefiat de vise şi izbânzi
asemeni unei păsări solitare

Când stelele sunt ochii lumii blânzi
habotnic plânşi în semne de-ntrebare,
ademeniţi, apoi, într-un pripas
şi-ncarceraţi într-un alean cu vise
orbirilor finale să dea glas
sonor doar despre viaţa care mi se
crucifica în cântec, să rămână
hotar între luminile promise
iluziei ce încă mă amână.

Cântecul trufiei demnităţii

Din cerul meu mestecenii coboară,
o să-i aştept la noapte ca un fur
riscând cuvântul ce-l tot duc povară
istovitoare lumilor din jur,
nu am vreo armă, dar va fi-ntuneric,

Luminile le-am adunat în ghem,
iar de-o s-arunc asupra lor un sferic
vârtej de umbre, ultimul poem
i-aproape sigur că o să-i cuprindă
urieşesc în lanţul lui flămând

Ca să îi lege undeva sub grindă
lângă icoana veche, până când
eu o să caut iar ca pe-o mireasă
măcar o zi în care să-i aştern
elegiaci în cupa de pe masă
numai să-mi frângă setea de etern
trufaş de demn în inimă rămasă.

Cântecul degradării cutumelor

Vânzându-mă pe numai trei arginţi
iude zălude vesel se adună,
o să le văd cum se scobesc în dinţi
la un ospăţ pe cale să apună,
e hotărât prin soartă să mă las
torturilor nevinovată pradă,
am de făcut în hăul lor un pas

Ca iudele să poată să mă vadă
om prăbuşit şi frânt de suferinţi
după o altă mitică vânzare,
oraşul să-i admire ca pe sfinţi
răzbunători, meniţi să mă doboare
eternizând pe după zări postume
aceeaşi degradare de cutume
necunoscute, însă în vigoare.

Cântec de lume cu cai

Mă copleşesc, în fuga lor nebună,
iar caii iluzorii, vânturateci,
hei!, le tot strig, când cobza dintr-o strună
a despletit şirag de cai sălbateci,
e timpul să am timp şi să mă bucur
lângă copacii copleşiţi de rod,
am să vă-adun, să vă atârn în ciucur

Căci cerul, în destinul lui schilod,
a asmuţit doar trecerea spre mine,
turbată vietate şi rapace,
adânc să muşte vremea care vine,
lărmuitoare-i vremea ce mă tace!,
iar caii se opresc şi mă ascultă
nervos zvâcnind din cosmice copite,
am iarăşi vreme, însă nu prea multă,

Ca să înfig în cerul larg cuţite,
om să mă simt şi sângele să-mi crească
jinduitor în soare şi în stele
ori în sclipirea mult prea pământească
ce-mi dă contur în cântecele mele;
apoi, când noaptea va sosi cu bine,
ruguri aprinse-n cer au să vestească
un ultim cal, ce s-a desprins din mine.

Cântec în decor provincial

Turnuri de biserici se scufundă-n cer,
iar penelul vremii dezinvolt se joacă,
burgul mă-nfăşoară-n umbre şi mister,
efemer mă strânge ca-ntr-o promoroacă
ruga risipită-n jur de sacerdoţi
imn şi umilire fără de prihană,
ultimul lor cântec fu luat de hoţi,

Cumpărându-l, astăzi, l-am făcut icoană,
o să-mi cer, odată, timp pentru-nchinare
să mă caut singur, când zădărnicie
orele mă plouă cu o taină care
vag se desluşeşte, încercând să-mi fie
arderea cenuşii filelor de carte
niciodată arse, veşnic prea departe.

Cântec pe calea înrobirii

Romanticii mărşăluiau pe drum,
odihna lor de veacuri se amână,
mai au de dus în cârca lor de fum
iluzii şi visări, şi-i tot îngână
chiar de pe cer, sub paşii altor robi,
aceleaşi căi de cosmică prigoană

Căci vrăjitorii încă dau în bobi
oraculari, sortindu-i pentru goană:
s-a pregătit pe calea lor popas,
trec ierbile prin preajmă şi-i îndrumă,
iar ei uniţi de cântec într-un glas
nu văd sudoarea cum se face brumă
ierbii arzându-i zvâcnetul precar
umbriţi de o nelinişte postumă
cu robi trecând de veacuri în zadar.

Cântecul dimineţii poemului

Femei în alb s-au despletit de bezne
lângă hotarul nopţii ostenite,
ospăţul ierbii mi-a înfipt în glezne
risipa sângeroasă de cuţite,
iar cântecul e ţipăt şi aripă,
nu-şi mai găseşte altă întrupare

Când pleacă şi femeile în pripă
răpite senzual de depărtare,
abia atunci şi-abia aici se-arată
mâinile lor în cosmica rotire
a dansului prin care, câteodată,
robia se transformă-n mântuire;
i-atâta de târziu în prea devreme,
urme de paşi au prins să se înşire
ca sângele jertfirii în poeme.

Cântecul copacului înflorit

Dincolo de cuvinte şi eres
am pus doar paşii lumii să măsoare
nervura frunzei, frunzele mai des
ademenind în păsări călătoare

Ecoul năzuinţelor din noi
lângă altarul neamului de-acasă,
eu însumi înfrunzind copacii goi
numai cu verbe şiroind pe masă,
apoi m-am ridicat şi am păşit

Cu bucurie calmă pe poteci
răzbind doar prin copacul înflorit
atât de des sub umbra stelei reci
ce mi-a fost dată doar pentru noroc,
iar când mă clatin ca un fulg de nea
un semn în ceruri caut şi mă joc
nins de cuvinte numai cu o stea.

Cântecul mestecenilor

Mestecenii abia îmi intră-n casă,
iar eu nici nu apuc să torn în cupe,
hotarul dintre noi greoi se lasă,
aud cum cântul literele-şi rupe,
iau doar o cupă şi-o închin ocultă,

Cupa e goală cum e veşnicia,
râd numai eu, mestecenii ascultă
eternităţi ce-şi surpă temelia
ţipând uşor ca pasărea pe mare,
elegiaca pasăre de vânt
adesea-n răstigniri pe depărtare,
nicicând cenuşa ultimului cânt
uitat ca un balast în fiecare.

Cântecul înrădăcinării pe cer

Despovărat de cântec şi prihană
am împietrit cu palmele pe cer,
viori târzii am conturat din pană,
iar pana scrijelea un alt mister
despre o altă sacră scrijelire

Cu alte vieţi pe bolţile pustii
rar tulburate-n zări de amintire
ori de cenuşa veşnicilor vii,
ieşiţi şi ei în univers să prade
tărâmurile sfintelor lumini,
o să plantăm pe-acele palisade
răsaduri de durat prin rădăcini.

Cântecul goanei fără rost

L-am aşteptat la porţi, purtam cămaşa
ursirilor cu calmă disperare,
când el, sosind, îşi flutură vrăjmaşa
iluzie prin păsări călătoare,
apoi se depărtă, zdrobind prin mine
numai ninsori din coama lui desprinse,

Firavii fulgi îmi lunecau prin vine
răpuşi de-nstrăinări, şi ele ninse
adeseori la margine de vreme,
numai să-mi pară-n straşnicu-i galop
că şi-ar găsi odihna în poeme,
iar eu să-mi aflu-n trecere un scop,
să mă dărâm ca un nisip fierbinte
cântându-i goana cea fără de rost

Când el dispare şi dispar cuvinte
sub urme dure, sub galop anost;
ispita mea-i dintotdeauna timpul,
bravam în faţa lui şi parcă-am fost
iluzia ce-o şterge anotimpul.

Cântecul fructului interzis

Eram singur cu păcatul
lângă creanga unui măr
eu optând pentru muşcatul
necesar din adevăr,
apoi alţii şi-ncă unii

M-au urmat cu muşcături
aţâţând masiv nebunii,
regăsiţi în nişte uri
incredibil de ostile,
acuzându-mă mereu

Că-am muşcat adânc din zile,
ucigând pe Dumnezeu,
şi-am zvârlit în ei cu mărul
nimerind câteva cete,
iar din ceruri adevărul
riscul vrea să mi-l repete.

Cântecul rănirii cu lumini

Cei care văd se desluşesc în stele
rāniţi suav de sacrele lumini,
iar depărtări de-a pururea rebele
stau să le pună drept cununi de spini
tristeţi provinciale iluzorii,
idei contrafăcute în trecut,
nocivitatea ce-o revarsă zorii
atunci când începutul a-nceput,

Deci, cei ce văd se răstignesc pe cale
adeseori într-un prelung alean
vânând statorniciile domoale,
iar când se-nchină stelelor în van
dumnezeirea se-nfăşoară-n jale.

Cântecul ninsorilor din cer

Ecou al vremurilor, clipa
lăsată lumilor ursire
egal înfăşură-n aripa
naturii altă desluşire
a cerurilor de departe

Mărturisite de vechimi,
apoi din pagina de carte
nisip măsoară în mulţimi:
un orologiu o cuprinde,
ecoul clipei înfăşoară
lumescul ţipăt din colinde
adânc în iarna ce coboară

Datoare stelelor cu scapăr
atât de alb, de efemer
visând că o să-nvăţ să-mi apăr
iluzii, fapte şi mister
doar cu ninsorile din cer.

Cântecul frunzelor pe hotarul apei

Ghicisem că sunt salcie pe mal,
hotar al apei care stă la pândă
eu să nu scap din salcia osândă
ori, furios, să mă transform în val;
răbdam supus, de crengi împovărat,
gândind că apa-n curgeri dezinvolte
har îmi va da, cândva, pentru revolte,
etern doar n-o să stau încătuşat,

Dar apei nu părea să îi mai pese,
avea în ea atâta libertate,
venea din cer, urca, trăia în toate,
iar noi, pe mal, în pâlc de sălcii dese,
desfăşuram din crengi singurătate.

Cântecul revoltei umbrei

Mulţi mai poartă jugul şi se simt chiar bine,
ierburile vremii le-au ajuns la glezne,
roua le usucă şi le zvârle-n mine
ca să-mi copleşească sufletul cu bezne,
eu, atunci, mă clatin şi-mi tot număr paşii
arşi de umilinţa celor ce-o îndură,

Dar evit cărarea ce-o păşiră laşii,
izbucnind în flăcări pe cenuşi, pe ură,
am de gând să-mi apăr sfânta libertate
ca să-mi merit locul chiar şi-ntre morminte,
om ce-şi asumase sensul în natură,
nu cred în ursire, ci în demnitate,
umbra mea-i pe cruce pusă de cuvinte.

Cântecul vremilor vremuitoare

Cetatea veche cu cântări sublime
râvnea să-şi facă ziduri senzuale,
iar dinspre târg vin frunzele mulţime
să se închine zidurilor sale,
târziu de tot doar sunetul persistă,
iar zidurile ei împart cenuşă
avertizând că nici nu mai există,
năluca ei s-a închegat pe uşă

Doar prin ninsori în aspră căutare
orbecăind prin nopţile urbane:
barbar încă se-aude în ninsoare
osânda unui cântec sub icoane
şi sub năluci de vremi vremuitoare!

Cântecul închinării cuvântului

Nu-i nici un corb cu patimă să-mi strige
indiferenţa vremii în declin
care îmi prinde sufletu-n cârlige
o veşnicie să-l tot ţină-n chin,
lumina a rămas să mă vegheze
aidoma instinctului matern,
e imposibil corbii să cuteze

Dansul macabru, când abia aştern
o linişte supremă peste vreme
bolnav doar de lumină şi popas,
riscându-mi amintirile-n poeme
ori doar în soarta care mi-a rămas;
mărturisit, cum sunt, doar de lumină,
incendiat cu stele de pripas,
ridic cuvântul, şi-atunci el mă-nchină!

Cântec de alean târziu

Ospăţul a ţinut până în zori,
viorile cântau cu-nfrigurare,
iar cerul ne lua de subsuori
ducându-ne spre altă depărtare,
indiferenţi noi ne lăsam purtaţi
uitând de bătălia pentru viaţă

Dincolo de pădure scăpătaţi
ori irosiţi în calmă dimineaţă,
nu mai conta că n-am trăit deloc,
ţinutul blând învăluit în ceaţă
ursind doar începutul altui joc.

Cântecul ghicirii ecoului

Ecou înalt o pasăre ciudată
umbrea cu aripi liniştea, s-o fure
grăbind spre cer prin steaua lăcrimată
elegiac de-o zare de pădure,
numai să pot să mă ghicesc ecou

De-a curmezişul lumilor ostile
ori să încerc o naştere din nou
mărturisit fiind de alte zile,
iar pasăre de-o fi să mă întrup,
numai de umbre m-oi putea dezice
tristeţile din jur să le astup,
ecoul să îl mut în nişte spice.

Cântecul burgului vechi

Luminile prin vechiul burg s-au stins
urmând ca noaptea bezna să-şi răsfeţe
mult mai departe, într-un larg cuprins
intersectat în scapăr de tristeţe,
nici un opaiţ târziu, ieşit din uz
iscarea de lumină nu şi-o-ncheagă,
ţâşnirea beznei burgului confuz
a copleşit cu negru lumea-ntreagă,

Dar mai e timp şi-s suliţi la-ndemână,
o să le-nşfac şi-o să le-azvârl nervoase
muiate ca-n otrăvuri în lumină,
incendiind cu alb numai prin case
ninse de zgura zorilor fierbinte,
târg ostenit, din vremuri ce se-nchină
eternităţii fără de cuvinte.

Cântecul templului de mir

Nepreţuită-i clipa şi-o respir
intimidat de cosmica-i splendoare,
sunt robul ei, sunt templul ei de mir
totemic folosit la-ncoronare,
o văd aievea, când mă tot închin
rugând-o ca destinul să îmi fie

Din stânca ei cioplit câte puţin
oracular ca versu-n poezie,
mai am, apoi, o rugă să i-o spun
icoanei clipei, când i-aştern pe zare:
nu mă lăsa aiurea să apun,
tu eşti cuprinsul meu întreg şi bun,
eu nu-mi doresc o clipă următoare!

Cântecul speranţei în fericire

Rogu-te, omule, mai îndură puţin,
odată şi-odată vei fi fericit,
doar iartă-ţi păcatul în cupa cu vin
idolatru şi dens ca şi chipul cioplit,
ce-ţi pasă că-nduri, când odată şi-odată
ai să fii fericirii stăpânul deplin,

Deplină ţi-i viaţa, deşi n-o arată,
omule, rogu-te să te-ncrezi în destin!,
mi-a zis şi-mi tot zice un glas neştiut
intrat într-o mare şi ciudată derivă;
nu pot să-i răspund, nu-mi găsesc început
trecător ca şi clipa ce m-a frânt impulsivă
erodându-se brusc într-o stea primitivă.

Cântecul logodnei veşnice

Vino, runele te-aşteaptă
ispitind în călimară
orologiul care-ndreaptă
rugul vremii pe afară,
iar fereastra larg deschisă
cu lumină pururi calmă
a venit să-ţi fie scrisă

Din toţi vecii ţie-n palmă,
râd şi îţi culeg lumina
azi cu buzele aprinse,
gust din stele ca din vina
unui zbor cu aripi ninse
şi te-ntâmpin ca pe-o rună
aşteptată să mă-nvie
nimb şi floare, şi-mpreună
urc şi urci în poezie
logodiţi şi-n veşnicie.

Cântecul stâncii rănite

Ridică-te şi mergi, mi-a spus şoptit
odinioară şi o spune încă,
dar s-a deschis o rană de cuţit
incendiind lumina într-o stâncă,
chiar de-aş păşi, din rănile adânci
ar izbucni lumina şi m-ar frânge

Desferecată de păşiri din stânci,
rostogolindu-mi haosul prin sânge,
am de ales şi nu mă pot supune
nici lacrimii ce-ncrâncenat o şterg
când mă revolt că şoapta lui apune
abandonându-mă. Şi n-am de-ales, şi merg…

Cântecul lunii amare

Nicicând nu a fost luna mai amară,
iar stelele-n cruzimea lor mai sfinte
ca-n curmezişul nopţilor de vară
oracular cioplite pe cuvinte
la margine de lume ancestrală,
acolo unde trecem prin părinţi
egali cu cea mai amplă îndoială

Frângând cireşe cosmice în dinţi,
apoi dispare luna şi ne pasă
ghicind pe cerul larg imensul gol
amar al lunii ce mereu ne lasă
distrugerii-n lumescul rostogol,
absenţa ei e gheara ce ne scurmă
rupând în noi drept rană câte-o urmă.

Cântecul învierii cobzarului

Au fost copaci care s-au pus pe plâns
rupând din crengi luminile create
când cântecul cobzarului s-a stâns
hilar rupând tăcerea prin cetate,
iar mai apoi sosiră alţi copaci
prinşi într-o horă încă ne-nţeleasă:

Fii liber, mi-au şoptit, iar dacă taci,
iluziile-n fierbere pe masă
lin se vor scurge-n filele aprinse
incendiindu-ţi mâinile trudite
până-n adâncul stelelor prelinse
istovitor în ierbi ca în cuţite,
urmând ca tu, mi-au zis copacii, iar
cântând să-nvii copacilor cobzar.

Cântecul dezghiocării amurgului

Orgile au tăcut, şi-au tras cerul pe pleoape,
lungile perdele ale stelelor cad
gălăgios ca un zvâcnet de aprige ape
abia slobozite de lumină din vad,

Fără veste amurgul din culori se dezghioacă,
iar prin iarbă tăcerea urme sacre ascunde,
năruindu-mă-n ierbi aş fugi spre niciunde
ireal sigilat într-un scrâşnet de toacă
şi el, ca şi mine, întrebându-se: Unde?

Cântecul jertfirii în trup

Zidit drept jertfă-n trupul ce mă poartă
am de-ndurat o sete ancestrală
har şi blestem armonizate-n soartă
astfel încât să pună la-ndoială
risipa asta de lumini şi viaţă
intrată de la naştere-n derivă
alunecând spre clipa ce mă-nvaţă

Finalul să-l aştept ca pe-o misivă
incendiind prin setea mea cu scrisul
nociv al veşniciilor pierdute,
iar de mă iert, mi se dărâmă visul
şi cântecele cele ne-ncepute.

Cântecul umbrei cu spini

Gări dezlănţuite lunecă-n paragini,
haosul îndeasă înspre zări ruine,
este veacu-n care mă dărâm în pagini
ostenit să-mi caut aripile-n mine
risipindu-mi trupul pururi ca o gară
grâului ofrandă, ierbilor amar,
horelor de stele care mă-mpresoară
eu le-am dus cununa spinilor în dar

Fără să-mi mai pese că în depărtări
liniştea-i o gară-n calmă prăbuşire,
umbra ei fatală naşte-n înserări
trupului cămaşă veşnică de mire,
umbră-mi este trupul, sufletul mi-i umbră,
restul e tăcere cosmică şi sumbră.

Cântecul pășirii hotarelor

Mai sunt hotare de păşit, iar cerbii
iar îşi arată coarnele prin nori
hotărnicind în universul ierbii
ademenirea clipei în ninsori,
eu am văzut cum ninge doar cu clipe
lângă mesteceni calmi şi ireali,
apoi s-au fost desprins nişte aripe

Tocmai din zeii lumii ancestrali,
atunci hotarul l-am încins drept brâu
trecând pe boltă-n limpede păşire,
iar stelele ca boabele de grâu
au adormit în palma mea subţire
nepăsătoare numărând destine,
acaparate de un somn primar

Frânt violent nici nu mai ştiu din cine,
oraşului să-i fie alt hotar,
dar nu contează, vremilor ursit
o să le-arăt cu degetul că iar
rămân hotare dure de păşit.

Cântec pe eșafodul cuvintelor nescrise

Vinovat pentru păsări, pentru cerul opac,
am să urc eşafodul de cuvinte nescrise
să mă las pedepsit de cuvinte, să tac
iarăşi şi iar despre lumea de vise:
la un ţărm părăsită doar de păsări în zbor
eu am fost şi-am văzut şi-am dat ţipăt amar,

Graurii toţi mi-au cerut să-i omor
atunci, lângă ţărm, lângă timpul hoinar,
lângă sufletul meu copleşit de zăpadă,
amurgind în zăpezi anotimpul barbar
năruit doar în sufletul meu ca o pradă.

Cântecul desferecării cireșului

Dintotdeauna am tot fost cireş
acoperit de floare şi de stele,
nu s-a-ntâmplat vreodată să dau greş
atunci când am urmat ursirii mele,

Gândeam inflorescenţele-ndelung
apoi le slobozeam spre depărtare
visând într-o plutire să ajung
risipelor târzii desferecare,
iar când pe cer drept semn de mântuire
luminile se duc în leneş scapăr,
adăpostesc în creanga mea subţire
şiragul cosmic. Doar ca să mă apăr.

Cântec în văzul învierii

Cu aripile larg crucificate
au năvălit în atmosferă corbii,
răzbate iarna în singurătate
mestecenii adorm, şi numai orbii
extaziaţi de sunetul ninsorii
lasciv dansează-n intimă orbire

Găsindu-şi fericiri în iluzorii
ecouri de căderi, de primenire:
o să le-aştern în cale, sub picioare,
relicvele cuvintelor, risipa
gorganelor de stele căzătoare
eternizându-mi iarna cu aripa
sau o să-mi pun veşmintele tăcerii
chemând cu disperare numai clipa
urcuşului în văzul învierii?

Cântecul zicerilor efemeridei

Mai am o şansă vremii să mă-nchin
asemeni unui rob pe veci supus,
ridic deci fruntea şi privesc senin
imensitatea cerului de sus
numai că sus nu pot zări nimic

Chiar dacă vreau cu-atâta-ncrâncenare,
orbii îl văd – mă tot aud cum zic
nădăjduind la o întruchipare;
sunt prins de spaima beznelor din veac,
torturile promise mă-nspăimântă,
am gânduri răzvrătite, dar le tac,
n-o să mă iau cu vremile la trântă
tocmai acum, când trupul mi-i târziu,
iar sufletul în el nu mai încape,
nu-mi place, totuşi, rob supus să fiu,

Gândesc, iar timpul ferecat sub pleoape
habar nu are cât mă mai frământ
eu, condamnatul ca efemeridă,
orb văzător numai atunci când cânt
rupt din destinul lumii, cu obidă
ghicind cumva întoarcerea deplină
hotarul umbrei când va fi să-nchidă
eretica-mbrâncire din lumină.

Cântecul de dincolo de vămi

Mă voi întoarce iarăşi prin ninsori
acolo unde naşterea mă cheamă
răbdând povara vieţii, căci în zori
iar mă voi naşte prin cuvinte, mamă,
apoi vei pune cerului năfrămi

Ghicindu-mi steaua care să mă-ncapă
iluminând de dincolo de vămi
un ultim cântec ferecat sub pleoapă:
râzând o să mă nasc a doua oară
căci stelei mele a-nceput să-i placă
acest abis pe care-l înfioară.

Cântecul îndungării

Ridic o stea şi-nchin de sănătate
apoi o beau cu-o sete ancestrală,
las după mine umbre şi păcate
urmele vieţii-n cruntă încâlceală,
chiar dacă-aş bea luminile la rând
aceeaşi sete vie m-ar răpune.

Ghicesc în stele, umărul meu stâng
iarăşi dă semn târziu că va apune
uitat în galaxii îndepărtate
ruină-a unui lung alean prelung
ca un ecou de bucium în cetate,
atâta doar. Şi beau, să mă îndung.

Cântec în satul naşterii

Basm irosit de-ncrâncenată trudă
rămâne satul naşterii pe drum,
în cale nu e verb să-l mai audă,
nici înserări de linişte şi fum
datoare nostalgiilor pribege
uitate de drumeţi pe la răscruci
şi nu-s nici urme care să te lege
adânc de sat, în clipa când te duci

Mărturisindu-ţi stelelor amare
amarul prin lăuntru risipit,
rupându-te din rădăcina care
iar despre sat ceva ţi-a amintit;
apoi vin zorii zărilor răsfrânte

Ghicind în tine noua rădăcină
în care-nstrăinările să-şi cânte
zădărnicia creşterii-n lumină
acum şi-n veci şi-n satul ce te-nchină.

Cântecul numărării clipei

Mi-ai amintit de iarba de acasă,
iar eu mă-nchin nestăvilitei ierbi
hotărnicind-o vinovat din coasă
atunci când vremea-i goana unor cerbi
incendiaţi de sângele în clocot,

Gălăgios ca viaţa-n lunecare,
întunecaţi ca dangătul de clopot
zidit de veşnicie-n depărtare
anume pentru sacra numărare.

Cântecul pribegilor pe drum

Natură vie cu pribegi pe drum,
istovitoare-i calea care-i poartă
călăuziţi de pasărea de fum
omagiată de mulţimi drept soartă,
las arcul jos, nu mai arunc săgeţi,
am ostenit vânând cu-nfrigurare
eternitatea bieţilor poeţi

Gândind mereu fireasca evadare,
revolta mea de muritor pribeag
o s-o depun pe cer cu demnitate:
zâmbind, atunci, şi Dumnezeu cu drag
abia privind o să îmi dea dreptate!

Cântec la ospăţul iluziei

Am existat, dar asta nu-i nimic,
la margine de drum crucificaţii
etern se rup din cuie şi-i ridic,
xilogravura bietei noastre naţii
a eşuat pe cerul larg în rune
născându-ne mai orbi, mai fără glas,
dar eu ridic spre ziua ce apune,
ridic crucificaţii ce-au rămas
uitaţi definitiv în răstignire

Hotar atemporal şi primitiv,
am încercat cândva să dau de ştire,
vânat de veacul tot mai impulsiv,
rămas şi el aiurea la ospăţul
iluziei, la care au sfârşit
lângă aceia care-au dat cu băţul
istovitor şi cel ce-a fost lovit:
unde eşti, ţară dulce ca un glonţ,
când corbii îţi iau sufletul în clonţ?

Cântecul imaculatei ursiri

Erau călări şi-atât de-nşiruiţi
mult prea departe ca să-i pot atinge,
iar mai încoace, şi mai osteniţi,
lângă părinţii ce priveau cum ninge

Hălăduiesc din mine înspre zări
asceţi urmaşii neamului martir,
vin viscoliri, mirifice-nserări
rar le ating prin suflete cu mir,
iar eu rămân prăpastie săpată
la vremile străbune din urmaşi
iernii cântându-i cu imaculată
ursire despre treceri, despre paşi
cu viscolul tăcerilor pe roată.

Cântecul spulberării cuvintelor

Galopuri sacre mi se-aud prin sânge
agonizând în depărtări de ceaţă
bătute-n plânsul celuia ce plânge
rănit definitiv numai de viaţă,
iar lumânarea scapără pe boltă
eternităţi persuasiv promise,
lumina ei frivolă mă revoltă
atunci când văd cum spulberă prin vise

Himerele dintotdeauna sfinte
aduse de credinţă pe pământ,
vânări târzii ce spulberă cuvinte
rostogolind frunzarele în vânt,
iar caii trec, năprasnicul galop
linşează clipa ce mă odihneşte
incendiind-o, cosmicul potop
urzeşte doar cenuşa ce trezeşte
căderile-n lumină, snop cu snop.

Cântecul cununii de spini

Răsăritul nopţii fascinant aprinde
ample candelabre până-n nesfârşit,
mi-amintesc de zile, noaptea când cuprinde
orizontul lumii tot mai ostenit;
noaptea-i închinare sacră şi sfioasă,
am văzut lumina în genunchi şezând,

Huruia văzduhul peste iarba deasă,
orele drept iarbă pe pământ păşind,
glezne de-ntuneric alergau prin iarbă
neastâmpăr sacru-al sacrelor lumini,
orele, atuncea, începeau să fiarbă
glăsuind în noaptea gata să mă soarbă
iarăşi prin cununa veşnică de spini.

Cântec la porţile oraşului

Curând şi eu am poposit la porţi,
oraşul se-nchina cu resemnare
nuntirilor şi învia din morţi
să-ncerce-o rătăcire şi mai mare,
târziu era, sosisem prea târziu,
amurgul se fixase în piroane,
noaptea-şi clădise beznele-n pustiu
tulburător întins peste balcoane,
iar prin oraş se auzeau femei
născând o zi cu mult mai inutilă

Hotărnicită vag cu flori de tei,
orbecăind cu tălpile în silă
rostogolite peste nopţi şi zile,
bătând cadenţa vremii în derivă,
oraşul năruindu-l peste file
vâscos precum cerneala impulsivă
a nopţii care s-a topit în sine;
nu mai e timp, cu grabă decisivă
ultimul cântec spulberă prin mine.

Cântecul hotarului pângăririlor

Mie-mi vorbeau pădurile-n ascuns
acolo, sus, sub candela plăpândă,
rupându-mi umbra care m-a străpuns
când se iviră zările la pândă,
eram de mult pădure şi cântam
la margini de întoarceri şi de viaţă,

Hotar al pângăririlor eram
orbecăind prin negură şi ceaţă;
răbdam pironul umbrei ancestral,
oraşul va depune mărturie
doar iarba care fuge peste deal
iluzie finală să îmi fie
numai acolo unde, copleşită-n verde,
chiar şi pădurea umbra mi-o învie
apoi o pierde leneş. Şi mă pierde.

Cântecul întoarcerii în părinţi

Pământul şi cu cerul mi-au fost cândva părinţi,
apoi s-au tras în umbra ceasloavelor uitate,
m-au părăsit sub talpa cohortelor de sfinţi
firav schiţând minciuna târziului din toate,
iar eu, încă iubindu-i, mi-am căutat părinţii
lăsându-mi trupul pradă şi jertfă la răscruci,

Hulpav au rupt din mine fiarele cu dinţii,
oraşul din răscruce asmute doar năluci
risipă ca să-mi facă din cer şi din pământ,
odihna să mi-o frângă în cioburi cât mai mici,
dar vechile ceasloave înfăşură cuvânt
numai pe răni ce-şi sapă durerile aici
icnind adânc în suflet, de parcă-ar spune: Iată
cum ţi-i pământul mamă şi cerul cum ţi-i tată!

Cântecul ademenirii umbrei

Păşeşte prin destin şi-abia-l aud,
e ca o umbră însoţind lumini
tot înspre zarea stelelor din sud
riscând să-mpartă doar cununi de spini:
e prea târziu, îi strig, în suferinţi

Hotarnicii fac alte împărţeli,
oraşele ne pradă de părinţi,
risipele lor sacre de-ndoieli
vânează numai stelele de sus
ademenite-n oameni de greşeli
trăite disperat şi de Iisus!

Cântec de piatră la pândă

Cămaşa mea-i o piatră de pe drum,
o tot ascult mereu cum mă respiră
ninsă de tălpi, de treceri şi de fum
sau de-nserări pe care le înşiră
tot mai departe, până în amurg,
apoi se rupe şi se-ntoarce-n sine,
nicicând în pietre cele care curg
totemuri n-au să-şi caute în mine,
iar eu mă resemnez drept prizonier
născut de piatră flacără plăpândă,

Hotar buimac între pământ şi cer
rămâne-n piatră sufletu-mi la pândă,
eu cine-s eu mă-ntreb cu-nfrigurare,
habar nu am, însă refuz minciuna:
o să-mi găsesc odihna-n depărtate
rupând cătuşa pentru totdeauna?

Cântecul ţintuirii luminii

Timpul m-a-ntrupat ca să-mi presoare
rânduieli sălbatice în cupă
aprinzând în ceruri felinare
ireale înspre căi de după,
am să muşc din soare drept revoltă,
nu mai vreau ursitei să mă-nchin,

Horelor am să le zvârl pe boltă
un mănunchi de omenesc destin,
lupta mea cu Timpul e o cruce,
umbra ei s-a prăbuşit în zori
ţintuind lumina ce mă duce,
aprinzând-o-n mine uneori.

Cântecul ecoului lespezilor

Am văzut amurgul zeilor pribegi
năvăliţi în lumea visurilor mele
duşmănoşi prin dogma cinicelor legi
răstignind destine omeneşti în stele,
eu am fost acela ce-a zvârlit cu pietre,
efemeră este biata mea revoltă
arsă drept arsură-n ancestrale vetre

Ireal strivite de cereasca boltă:
fără să le pese condamnau la viaţă,
trupurile noastre temniţe le-au vrut,
omenirea zace veşnic într-o ceaţă,
dar presimt revolta ca un început:
eu aud ecoul lespezilor mut.

Cântecul clipei în schimbare

Greu o s-accept că, născociţi de mine,
hălăduiţi aşa, la întâmplare,
eu v-am turnat otrăvurile-n vine,
otrăvurile vremii-n aşteptare,
rar bănuiţi că vă tot vând întruna
găsind cumpărătorii prin ziare
hrănindu-se orbeşte cu minciuna
eroică a clipei în schimbare,

Iar mie-mi pasă, chiar dacă n-o spun,
fărâmele prin mine se frământă,
tare-mi doresc în pagini să vă pun
o altă viaţă proaspătă şi sfântă,
dar e târziu, cerneala, pe sfârşite,
e ca o horă-a ierbii şi mă-nghite.

Cântecul risipei de destine

Ispitele au năvălit în jur,
o să îmi nărui sufletu-n ispite
numai să-mbrace drept târziu contur
iarba ce-nalţă înspre cer cuţite,
căci mă răzbate-o sete de demult
apocaliptic năruind prin mine,

Iar eu nu fac decât să o ascult
frânt de-o risipă calmă de destine,
tot mai adânc mă caut şi mă tem
ocnaşii dinspre vârste să nu fugă
dincolo de cuvinte; în poem
eu încă mai trăiesc precum o rugă.

Cântecul singurătăţii cireşului

Vino, suflete, hai vino şi stai
alături de mine în noaptea albastră
să-ţi spun o poveste, hai, suflete, hai,
iubeşte-mi cireşul ce-mi să la fereastră
linţoliu cu fructe, veşmânt înflorit,
e lipsă de suflet, astfel s-a ivit,

Iar mâine, când umbre vor trece prin zi,
fă, suflet al meu, o minune cerească,
trimite-mi cuvinte sau zvârle-mi ce-o fi
ori ai la-ndemână, în mine să crească
doar tristul cireş, linţoliul trufaş
eu pot să-l aştern noapte grea pe oraş.

Cântecul de dincolo de nume

Ascuns în nume cântecul aşteaptă
lumina calmă care să-l respire
idee în balans dintr-o nedreaptă
natură în celestă amorţire,
apoi vor mai urma despovărări,

Iar cântecul pe toate-o să le-adune
ghicindu-se aripă-n depărtări:
numai prin aripi soarele apune
aidoma cu jarul de descântec
trăgând oblonul vremii peste cântec.

Cântecul cântecului de a doua zi

A doua zi, când se iviră cerbii
nuntind în depărtarea neguroasă,
am înviat la rădăcina ierbii

Ca să întâmpin soarele în casă,
oraşul vindeca şi era bine,
ziarele vesteau doar despre vreme
mărturisind risipele din mine
iubiri desferecate în poeme,
nu-mi mai păsa de încruntata lume,
aveam de dus lumina mea departe,

Iar stelele, pe bolţile în spume,
ghilotinau cu litere prin carte
numai tristeţi de-a pururi inutile
atuncea când ca să păşesc pe moarte
tu m-ai ales, prin naştere, copile!

Cântecul popasului în poeme

Chemarea primăverii mă-mpresoară:
arzându-mă cu-o aripă subţire
mesteacănul a început să-mi ceară
eu să-l trezesc în somnul unui mire
la ceasul potrivit pentru o nuntă
imaginată doar de înviere,
apoi copacii toţi vin şi se-ncruntă

Imenşi ciopliţi în pietrele tăcerii:
gata, le zic, puneţi-vă veşmântul
nechibzuit al trecerii prin vreme!,
apoi şi eu îmi potrivesc cuvântul
târziu pentru popasul în poeme.

Cântecul poverii zilelor

Mă-mpresurau doar stelele puzderii,
iar ţărmurile aspru-nsângerate
hălăduiau, desferecând vederii
alt orizont cu valuri înspumate,
iconostas cu veşnicii în pripă

Organizate-n straşnice iluzii
ce vor dura aproape cât o clipă
toarsă-n finalul ultimei confuzii,
apoi şopteşte marea despre sine
visând fluid că o să-mi fie seamăn,
iar şansa asta îmi vuia prin vine
ademenind în sânge valul geamăn,
nu mai conta că vremea vremuieşte

Indiferentă cu indiferenţii,
grăbit păşeau în singura poveste
ninsori de stele numărând absenţii,
apoi căzuse ziua drept povară
trăindu-mă intens a doua oară.

Cântecul luminilor pripite

Veneau şi se-aşezau la masă
adăpostind în palme lumânări,
se şi rugau sub bolta de mătasă
incendiind bătrâne depărtări,
lumini ciudate le creşteau în pripă,
ei, veşnic trişti şi pregătiţi de drum,

Imaginau târziu câte-o aripă
lin fremătând în zborul ei de fum,
iar mai apoi s-au desfrunzit castanii
egal rupând din aripă doar anii.

Cântec totemic

Credeam în viaţă disperant de singuri,
oraşul luneca spre depărtare
nevolnic zornăind numai din linguri
sperând în amăgirea viitoare,
totemuri vechi se prelingeau pe glezne
apoi se transformau într-o cătuşă,
nu ne păsa şi o purtam prin bezne
trăgând zăvorul negru de pe uşă,
iar când lăsam lumina să răzbată
ne alungau cu pietre-nstrăinaţii

Iradiind de-o negură ciudată
rămasă drept stigmat în alte spaţii
imense, solitare şi străine,
mărturisite doar de prevestiri,
ignoră-le şi-ntoarce-te în tine,
ai de durat şi alte amintiri!

Cântecul primelor ninsori

Râdeau ascuns şi aruncau cu stele,
oraşul dezvelit de depărtări
murea în rătăcirile rebele
aduse de cobzari ca înserări,
nu le păsa că noaptea stă aproape,

Iar beznele ucid nepăsătoare,
se aşezau şi schingiuiau sub pleoape
târziul umbrei umbrelor, cobzare,
rănind cireşii care împresoară
adâncul nopţii orbilor cu flori:
tot nu-l auzi cum cântă, pe afară
iar despleteşte primele ninsori?

Cântecul cenușii cireșilor

A doua zi s-au auzit cireşii
lumini cereşti pe suflete şi zile,
ei au şi fost foarte curând aleşii
xenomaniei oarecum ostile
a firii noastre ca un ciob anume
necunoscut şi ignorat în toate,
dar acceptat pecete peste lume,
rostire fãptuind eternitate,
ursind pe sub cireşi singurătate;

Iar în curând cam după ziua-aceea
oraculară, sfântă, decisivă,
a apărut pe sub cireşi femeia
nuntirilor în leneşă derivă;

Jind cosmic şi otravă delicată
insinuată tainic în destine,
păşi femeia peste cer şi iată
au curs cenuşi cireşii peste mine!

Cântecul veacului de apoi

Din trecut trecut se-ntrupă,
risipitul viitor
a trecut, deja-l astupă
giulgiul ultimului nor
ordinea cerească geme
şi se spulberă-n absent,

Jur pe iarbă că-i devreme,
umbra vechiului prezent
reazemă trecutul care
amurgeşte după noi:
vinovat de înserare
lângă veacul de apoi
eu aprind o lumânare.

Cântecul pașilor pierduţi

A doua zi după Iisus
s-a irosit în atmosferă,
iar crucile ne-au fost răpus
cu umbra celor care speră
acoperiţi cu o ninsoare

Lăsată pruncilor destin,
erau şi-atunci în depărtare
ivite florile de crin
zidind în ceruri altă cruce
etern jertfindu-ne urmaşii
rămaşi pe calea care duce
istovitor doar pe sub paşii
uitaţi ai celor fără vină
care păşesc doar pe lumină.

Cântecul întregului

Doi au să-nsemne-ntotdeauna unul,
adâncul lor e unic şi rapace,
nopţi a desprins cu zborul lui lăstunul
ursind deasupra lor imensă pace,
ţinut solemn cu somnolenţă calmă

Gravat pe cer de liniştea în doi,
e spaţiul lor, pe care-l ţin în palmă
lângă o noapte care moare-n noi,
urmează să visăm, să ne cuprindă
cupola înstelată în destin
uitând că axa lumii e o grindă

Lângă icoana casei cu senin,
uitând de paşi, de lunga lor păşire
numai spre crucea clipei de apoi
grupată-n crucea nordului drept ştire:
unul înseamnă-ntotdeauna doi.

Cântecul umbrei zeilor

Erau şi ei, dar nu au prins de veste,
le întâlnisem umbrele pe drum,
escorte într-o singură poveste
narată de-ntâmplări, însă acum
abia-i zăresc şi, totuşi, îi salut

Larg despletindu-mi rănile spre ei,
uimit de-un cântec ce-i urmează mut
nimb al ruinei ultimilor zei
gândiţi suav de mintea omenească,
ursită ce-a gândit să ispăşească.

Cântecul cosmicei furişări

Ieri-noapte, cred că-am început să sper,
organizasem verbele-mprejur,
apoi m-am furişat discret pe cer
neîndrăznind fecioara să i-o fur,

Mă-nspăimântau fiarele cereşti
adulmecând pământul ca pe-o pradă,
numai fecioara, deschizând fereşti,
odată s-a-ntâmplat să mă şi vadă:
luându-mi orizontul de subsuoară,
ea sfâşia din mine într-o doară.

Cântec cu îngeri calmi

Când vin cobzarii şi se duc apoi
ademeniţi de zările târzii,
rămâne numai cântecul în noi
mustind de îngeri calmi, dar străvezii
eternităţi cu îngeri să ne mintă
numai atâta timp cât e nevoie,

Mimând cobzarii trecători, ce cântă
aleanul efemer de bunăvoie,
rămâi deci tu, şi eu, şi fiecare,
cu umbrele ce în fereşti îngână
ecoul viu al cântecului, care
apoi se face seară; şi ne-amână
nimicitoare cosmica lui mână.

Cântecul rostogolirii poverii

Iar înspre zori mă înşfăcase timpul
orbit de pulsul sângelui în clocot,
abia mă năruise anotimpul
nămeţilor desperecheaţi de clopot,

Mi-a fost şi frig, cu timpul în spinare,
atât de frig că îmi venea să strig:
rostogoliţi povara!, din strânsoare
cătam să scap, dar mă făcusem frig,
era târziu şi-o linişte pustie,
ademenind grăbirile bizare,
nuntea-n destinul meu drept poezie.

Cântec cu o creangă pe cer

Rostogolisem cerul pe cămaşă,
apoi îl înnodasem cu migală
mizând pe fructe, când o uriaşă
orbire-n univers a dat năvală
nimicitoare, lacomă, ostilă,
acoperind în negură lumini,

Muşcând din măr şi fremătând de milă
eu doar ţineam o muşcătură-n mâini;
dorind să văd deasupra, iarăşi, stele
eternizând speranţe pământeşti
luam în pumni doar fructele rebele
ecou să zvârl pe bolţile cereşti,
apoi priveam cum fructele înclină
aceeaşi creangă cosmică pe cer,
noapte de noapte aşteptam lumină
uitând că sunt ursit numai să sper.

Cântecul întâmpinării bardului

Bard tânguit de cântecele sale
omătul iernii mi-a bătut la uşă,
ghicesc în el doar mituri ancestrale
durând în piatra vremilor cătuşă
aceloraşi cântări neprihănite
nuntind în ceruri umbre şi lumini,

Mut le ascult şi-aud închipuite
ecouri şiroindu-mi iar pe mâini:
zăcând pe lespezi în luciri aprinse
oraşului drept odă şi destin,
fără să vreau pe crucea stelei ninse
iar mă arăt şi tac, şi mă închin.

Cântecul celor șapte zile

Gări senzuale, trenuri despletite
aidoma cosiţelor spre zare,
vârtejul buruienilor topite
răpuse-n anotimpuri călătoare,
iar lângă cer, mesteacănul aprins
luminilor cereşti cătând pricină

Mi-au vindecat în trupul meu învins
întoarceri şi-nchinări, şi rădăcină
rupându-mă întotdeauna-n şapte
zidiri în efemer ce mă închină
amurgului, păşindu-mă în noapte.

Cântecul slobozirii chemărilor

Viorile m-au căutat ninsoare,
iar sufletul, în vreme ce ningeam,
călătorea şi slobozea chemare
totemică spre iernile din geam,
o să îl chem şi-o să-l aduc îndată
râzând numai cu trupul de ninsori:

Mirosul iernii-i sfânt şi mă îmbată,
urgia ei m-a prins de subsuori
hăţişul alb cu alb să mă răsfeţe
acum şi pururi. Ca în tinereţe.

Cântecul vrajbelor ninsorii

Vrajbele ninsorii le-am tot dus pe cale
istovindu-mi cerul vlăguit de mers
orizontul lumii brumelor finale
rezervându-l astăzi cu un ultim vers,
e târziu în cântec, dar cobzarii încă
linişte presoară peste ierbi de leac,

Mi-am cătat în suflet după o adâncă
unduire-a clipei şi am prins să tac
hotărând să-mi aflu numai în ninsoare
altă depărtare, mai irositoare.

Cântec cu cai peste cer

Au fost şi-apoi a fost să nu mai fie,
nu i-am văzut, dar i-am trăit în goană,
amurgul lor prelins în veşnicie

Mi-a devenit şi suflet, şi icoană;
un lung şirag al cailor apasă
hotarul meu vegheat de poezie
atunci când caii peste cer se lasă.

Cântecul istovirii lumilor

Simboluri sacre zac rostogolite,
ascunse-n iarba vremilor primare,
nici cerul cast, cu stele amorţite,
din iarba care vindecă şi doare
risipa sfântă nu o mai adună,
iar pustiirea lunecă în noi
năpastele trăite împreună,
istovitoare-s lumile în doi;
orgoliile vieţii ne-mpresoară,

Nu mai avem vreo rună în destin,
eternul efemer se desfăşoară
asemenea unor ploi şi mă închin
grav vindecat de tot ce-i vanitate
urmând doar ploii să-i durez durate.

Cântecul urmelor dansând

I-am ascultat cântând, dar n-aveau trup,
oglinzile-i cătau cu disperare,
aveam atunci nevoie să astup
ninsorile cu păsări călătoare,

Căci le zărisem urmele dansând,
arzând prin iarba deasă şi-ncruntată,
treceau tot fără umbră, dar cântând
aidoma ninsorii de-altădată,
le-am aşternut şi sufletul sub paşi,
inima stoarsă de-nserări pribege,
numai să-i simt cât sunt de uriaşi,

Numai să pot trăi aceeaşi lege,
ei parcă-au râs şi parcă-au dat de veste
cântând mereu înstrăinaţi de toate,
hotarul dintre noi curgea spre creste,
iar sufletu-mi sorbea eternitate
fără să-i pese că a prins să fiarbă
o ultimă poveste în cetate:
risipa mea precum un fir de iarbă.

Cântecul celor nouă întrupări

Iată, vin celelalte-ntrupări:
ochii copiilor sunt fântâni triumfale,
nouă vieţi ne aşteaptă dincolo de zări,

Nouă inimi vor bate întru veghe pe cale:
este loc de speranţă, este timp spre a fi,
din ochii copiilor râul încă se-ntrupă,
efemeră e noaptea, fără margini e-o zi,
lăutarii din stele câte-o rană astupă:
e devreme, îmi zic, este loc spre departe,
am să curg ca un râu dintr-o filă de carte.

Cântec eșecului umbrei

Iubesc să fiu un fluture pe lampă
orbit şi ars în scapăr de lumină,
ademenit de viaţă ca de-o vampă
năvalnică, dar fără de pricină

Numai să-nvăţ să dezvelesc iubiri,
eternităţi de-o clipă să mă-ncapă
mult mai adânc în omeneşti uimiri
eşec al umbrei ce-o strivesc sub pleoapă
şi să-mi dureze trainic amintiri.

Cântecul împovărării ierbii

Ierburile urcă peste zări albastre,
lângă ierbi mesteceni umbrele-şi răsfiră,
iar din cer se-nchină ierburilor astre,
efemeră-i roua care le înşiră.

Nu-mi mai simt cuvântul între cer şi rouă,
inima tânjeşte după veşnicii,
ţin în palme încă lumile-amândouă,
aşteptând cuvântul doar cuvânt mă ştii.

Cântecul împovărării cu viaţă

Vremelnică povară e viaţa, am fost laş
lăsându-mă în trupul acesta răstignit,
apoi sedus de umbre pierdute prin oraş
de-a rostogolul duse de vânt în asfinţit,
iar trecerea aceasta trăită prin destin
m-a-ndepărtat de stele în pulberi şi fărâme
impuse de adâncul paharului divin
rapace numai timpul în el să mă dărâme.

Nu mă împac şi pace cu ce mi-i dat să fiu,
o veşnică revoltă îmi clocoteşte-n sânge,
vânând aceiaşi îngeri ce revoltat mă ştiu,
orbit de ocrotirea lor sacră, ce mă strânge,
guri lacome de fiară sunt aripile lor
rănind cu muşcătura vremelnica-mi osândă,
eu nu sunt eu prin viaţă, ci-s fumul călător,
ba nici atât, sunt ţinta cuiva ce stă la pândă
lăsându-mi libertatea de-a fi cât mai supus,
evlavios din teamă şi credincios de frică,
văd tot mai des cum însăşi iubirea lui Iisus
se spulberă pe cruce prin cei ce o ridică,
cum să le fiu complice şi cum să mă prefac,
hoinar fără speranţă, cum soarta îmi indică,
iau cântecul de mijloc şi-l zvârl spre cer. Şi tac…

Cântecul demitizării timpului

Prin vaduri alte vaduri cântă,
ecoul lor îndepărtat
trecând prin veacuri înspăimântă
rupând din cerul înstelat
icoana altor veşnicii
ca s-o aştearnă în zenit
alean al vremilor târzii:

Oracolul a amuţit;
la vad nisipul ce s-a scurs
odihnă timpului i-aduce,
iar împietririle-au decurs
eternizând nişte caduce
relicve încă necesare
uitărilor din fiecare.

Cântecul urcării în amintiri

Zidit de întâmplare în cuvinte
am vremii de adus drept mărturie
mestecenii care au prins să cânte,
frunzişul lor sălbatec să îmi fie
icoană pentru clipe şi trăiri
rămase încrustate clar pe cale,

Odată o să urc în amintiri
numai să cat cu patimă prin vale
iureşul calm de efemeră viaţă,
urma lăsată altor vremi povaţă.

Cântecul ursirii din verbe

M-au devorat femei, dar nu îmi pasă,
iluziile lor le duc pe cale,
hotarul se scufundă şi m-apasă
amurgul întrupărilor din jale,
iar când deschid fereastra şi când strig

Par să-mi audă sufletul mai toate
ademenite-n umbra mea de frig,
născându-mi umbra care mă străbate
zid dărâmat sub talpa senzuală
a ultimei femei din viaţa mea,
râzând de suflet, peste fila goală
ursind din verbe doar un ciob de stea

Pieziş să-l pun pe cerul înstelat,
Iar el să deie lumii socoteală
Măcar că prin femei am existat.

Cântecul naşterii prin cuvinte

Iar mă cuprinde iarba-n călimară
lăsându-mi doar cuvântul să dezbine
elegiac o altă primăvară
adăpostind speranţe în destine,
n-o să mai zvârl cu lacrima în cerbi,
amiezilor n-o să le cat pricină

Păşind cu vântul serii peste ierbi
atunci când orologii mă închină,
râzând de vreme, unei călimări
ascunsă-n cer dibaci de steaua mea,
n-o să păşesc lumini în depărtări,
iar tălpile de umbră şi de nea,
călcând pe ierbi, vor vrea să îmi alinte
istovitoare naşteri prin cuvinte.

Cântecul stelelor care nu-s

Iubit de iarna vrajbei sale
oraşul s-a pierdut prin vreme
ninsorile provinciale

Purtându-l încă prin poeme,
apoi se-aşează la taclale
rupând din stelele de sus
aceleaşi cântece de jale
ningând cu stele care nu-s,
iar eu, zdrobit de-nsingurare,
crucificat peste apus,
iubindu-l m-am făcut ninsoare.

Cântecul ningerii iernii

Gândind cu gânduri ancestrale
hirotoniţi în suferinţă
erau văzuţi mereu pe cale
oftând adânc din nefiinţă,
râvnind păcatele lumeşti,
ghicindu-le din cer pe toate
har între haruri îngereşti,
etern pierdute şi uitate;

Plângeam de mila lor, plângeam,
apoi mă năpusteam spre viaţă
rupând cu dinţii, dar rupeam
atât amar, cât şi dulceaţă
să-mi fie-n veşnicii de-ajuns
ca să mai uit de plictiseală,
apoi în nouri m-am ascuns
ningând o iarnă ideală.

Cântecul lămpii aprinse

Fii fără grijă, lampa e aprinsă
luceafăr cald pe cerul înstelat,
oraşul o respiră dintr-o ninsă
risipă de lumini, de-ndepărtat,
iar eu mi-am pus doar vârstele la brâu,
nu las nimic oraşului buimac,

Purtându-mi umbra, umbra ei mă ştiu,
adânc ascuns în umbră mă prefac;
se stânge lampa, umbrele se duc
ca să aprindă alta şi mai sus,
acolo ceru-i creanga unui nuc
lăsată umbră-n vremea-n care nu-s.

Cântecul urcării pe cruce

A doua zi au fost urcat pe cruce
licărul slab al unei amintiri
extaziaţi de drumul care duce
xenomania ierbilor subţiri
atât de des în cuiele ciudate
nevolnic străpungând în alte mâini,
dar erau orbi, cu minţi aplatizate
rupeau din ceruri creanga cu lumini
uitând că e târziu chiar şi în moarte

Pentru orbiri în largul univers
în care plânsul filelor de carte
nu mai arată calea pentru mers,
zadarnic, deci, a fost a doua zi,
arsura universului a şters
risipitor instinctul de a fi.

Cântecul edecarului înspre nicăieri

Vezi, asta-i calea sacrei împliniri,
au spus copacii şi-au pornit buimaci,
le culesesem umbrele subţiri
eu, edecarul bieţilor copaci
rămaşi cu umbra doar la rădăcini,
iar înspre cale sărăciţi şi trişti
ca nişte vagi mănunchiuri de lumini
agonizate-n ultimii artişti;

Plecau copacii şi-i vedeam pe cale,
iar frunzele lor galbene aştern
necontenit pe bolţile finale
tristeţile intrării în etern,
istovitoare aură-n cădere
la fel de istovită de plecări,
iar umbrele le duc înspre tăcere
eu, edecarul înspre nicăieri.

Cântecul condamnării la viaţă

Cândva, în cer, m-au condamnat la viaţă,
osânda s-a rostit cu-nfrigurare,
năluci albastre mi-au tot dat povaţă
să mă socot dator cu ascultare,
trimisu-m-au, apoi, în trup şi-n vreme
anume pentru-o lungă ispăşire
născocitor de crâncene poeme
trăite în adânc drept răstignire,
iar eu, supus, am acceptat zidirea,
nu mi-am luat aripile cu mine,

Purtam în locul lor numai rostirea
liturgică a zărilor divine,
astfel încât uitasem să le smulg
conturul unor cosmice lumini
iradiind din pulsul unui fulg
nervurile cununilor de spini.
tot mai târziu şi tot mai nicăierea
adulmecând, căci vine graţierea.

Cântecul mâinilor care cântă

Mâini care n-au astâmpăr, cu migală
istorisind lăuntrice risipe,
hoinar mă poartă printr-o senzuală
abandonare-n uriaşe clipe,
este atât de veşnică rostirea
la marginile lumii ce ne-ntrupă
acum şi pururi şi prin amintirea

Poemelor ce se vor naşte după
odihna vie ierbilor adusă
popas doar pentru cântecul nescris,
este atâta spaţiu într-o spusă
săpată-n pagini şi trăită-n vis
că mi se face, dintr-odată, teamă
uitând că-n cântec veşnicul mă cheamă.

Cântec pe crucea de stele

Nord răstignit pe crucea lui de stele
incendiat adesea de ninsori
cu trupul meu, cu mâinile rebele
o să-ţi zidesc o pasăre în nori
lângă conturul timpului ce toarce
altare aspre-n trupuri care vin,
iar de-o să trec prin ele, m-oi întoarce

Prădat în nord de furii din destin;
rămas sărac, cu verbele-n derivă
eternităţii nordului îi strig
un cântec doar şi îl trimit misivă
tăcerilor ce rătăcesc prin frig:
e timpul meu, nostalgica ninsoare
s-a rupt din depărtarea impulsivă,
iar pasărea zidirilor dispare.

Cântecul așteptării veștilor

Grăbeam spre gări, tot aşteptând o veste,
râzând sălbatec numai de drumeţi,
iar cântecul se înălţase peste
gorganele de mişcătoare vieţi
omagiind doar căile zălude,
răsfrânte încâlcit spre depărtări,
eram convins că nimeni nu-i aude

Risipa prelungită în plecări,
însă acum, când vestea nu mai vine,
peste plecări şi-ntoarceri am depus
amarul verb, ursit să mă închine
nisipului clepsidrelor răpus.

Cântecul vânătorului de urme

Vânătorul plânge un amurg în treacăt,
iar pe ceruri urcă lacrimă şi lut
ca să-i pun deoparte spaimele sub lacăt
totdeauna lângă sufletu-mi ştiut,
ostenit îi caut urmele pe zare
răstignit pe rana altor vietăţi

Trec atâtea urme-n urma-mi trecătoare
rupte din edecul doldora de vieţi,
am de dus povara urmelor departe,
iar în mine ţipă cruntul vânător
asuprit de spaima lunecării-n moarte
năruind nisipul nopţii sub zăvor

Râd şi nu-mi mai pasă şi mă scald în sânge,
undeva se-ntrupă alte dimineţi
să astupe urma celui care plânge,
undeva drept cântec încă mă înveţi.

Cântecul stelei polare

Ghicind-o-n depărtări polare
eu steaua o invit în casă,
o s-o aşez drept lumânare
redând-o cărţii ce-mi apasă
ghilotinând cu cerbicie
eternul suflet ostenit

Sau, reclădind-o-n poezie,
am să învăţ că-i de trăit
ursita ei de veghe rece
chemând ninsorile la sfat,
iar dacă-o vrea, când o să plece,
uimirilor sacrificat
chemarea ei mă va petrece.

Cântec la marginea veșniciei

Lângă fântâni doar nucii se ascund,
oglinda apei freamătă adâncă
ghicind ceva în largul meu străfund
hotărnicit lumină într-o stâncă,
iar eu mă ştiu în stâncă prizonier
nehotărât să sufle-n lumânare

Sau în hăţişul stelelor din cer
atunci când muşc flămând din fiecare
visând să trec fântână într-o stea
incendiind apusul în cădere:
urmează noaptea, mă-nfăşor în ea
ca să mă fac fântână şi tăcere.

Cântecul întoarcerii în clipă

Dintotdeauna locuit de cai,
incendiat de tropotiri în noapte,
m-ai tot jertfit amurgului şi m-ai
incinerat cu frunzele în şoapte,
târziu de tot şi vieţii m-ai ursit
rănindu-mă cu nostalgii secrete,
iar când îmi sorb târziul ostenit
eu mă dărâm în cai, să mă regrete

Sângele lor cu coama despletită
apocaliptic în amurguri clare
vânându-mi clipa pururi prăbuşită
ultimativ în viaţa viitoare.

Cântecul umbrei nisipului

Până s-aud şi umbrele cum trec
uimite că încerc să mi le-apropii,
imaginar trudisem la edec
un râu nervos clădindu-l doar din stropii

Sudorii unui munte încruntat
în calea mea durat dintotdeauna,
nisipul lui sub tălpi l-am ferecat
gândind că vremii i-am păşit minciuna
eternizând hulpav prin muşcătură
o clipă doar, din care m-am hrănit
râzând de treceri – umbre prin natură
zidite de copaci în asfinţit,
apoi când umbra scăpătă-n amurg
nisipul umbrei m-a făcut să curg.

Cântecul hotarelor ninsorii

Erau femei prin târg odinioară,
dansam pe urma lor cu frenezie,
ghiceam din când în când că timpul zboară
agonizând pribeag în veşnicie:
risipitor ca timpul prin fereastră

Schimbam amiaza zilelor pe cai
cutremurat de liniştea albastră
hatâr să-ţi fac, deşi vedeam că m-ai
amanetat cu vârsta mea nătângă
crăieselor zăpezii, să le fiu
hotar pentru ninsori: şi-a prins să ningă
tocmai atunci şi s-a făcut pustiu,
etern pustiu menit să mă-nspăimânte
rănind femei şi începând să cânte…

Cântec în destrămare

Corăbii lungi s-au destrămat pe mare,
o să le pun pe cerul meu la noapte
rupând o stea cu gest de închinare,
iar ierbile cu clocotite şoapte
nu or să-mi ierte gestul meu păgân
afurisindu-mi cu migală paşii

Sau or să-mi ceară-n cor să mai amân
ca să încapă-n ceruri numai laşii
îndoctrinaţi şi pustiiţi de ei,
nicicând străpunşi de ierbi precum de săbii,
toţi osteniţi şi-aproape funigei;
erau, cândva, pe mări, printre corăbii,
iluzii şi speranţe, şi idei.

Cântecul răstignirii pe cale

Vai mie, mi-am pierdut cărările în pustiu
irosindu-mă în râuri de ierbi şi de stele
orbit de lumină şi de mult prea târziu,
răpus în revolte de gânduri rebele,
erau zei care-au plâns, erau căi care-au dus
luminos doar spre aspra lor veşnicie,

Simt că sufletul mi-i de lumină răpus,
cuiele-l ard şi-a-ncetat să mai fie
ultima rouă slobozită spre zări,
tocmai spre zările zării finale,
am de tras după suflet irosite cărări
ruginitele lanţuri, care-n scrâşnet de zale
uneori mă mai dor răstignite pe cale.

Cântecul hoinăririi prin stele

Ghici cu cine, ghici cu ce,
hoinărind prin stele triste,
ele-au prins să lunece
oarbe doar ca să existe
ram şi floare, râu şi mare,
grai şoptit în nopţi pribege
hotărând ca fiecare
efemerul să îl lege

Strâns de cerul ca o apă,
eu urmând apoi să-i scriu
nişte versuri sub o pleoapă
care-acoperă ce-i viu:
inima – un fel de ciută
urmărită prin pustiu
cu săgeata zilei mută.

Cântecul de apoi

Cămaşa umbrei îmi striveşte-n taină
orgoliul meu de muritor supus,
nu mai e loc de suflet pe sub haină
sau de vreun trup, pe care să-l fi dus
târziului ofrandă şi blestemul
amiezilor din mine triumfale,
nu mai e timp ca să-mi cioplesc poemul
tot în cireşii văilor natale,
iar mai apoi, când pâcle au să vină,
n-am să mai zvârl cu pietre în zenit

Strivind în stele ultima lumină,
ecoul vag în care-am asfinţit
vânând ninsori, muşcând din vinul tare
eternele lui zvâcnete cereşti:
rănit de gestul simplu de-nchinare,
iar o să caut umbra-n care eşti
nimic divin, ci doar ameninţare.

Cântecul fragilităţii clipei

Mâini ostenite şiroiesc cuvinte,
iar paginile-n scapăr prin ninsori
rostogolesc doar steaua ce mă minte
cântând dezlănţuit sub căpriori,
e timpul ei, aleanul ei împarte
arsurile cu alb în depărtări

Scurgându-mi mâna dreaptă într-o carte,
frângându-mi mâna stângă pe viori,
iar sufletul şi-a pus cămaşa clipei
ca să-şi găsească trup încăpător:
hai să măsori fragilitatea pripei
incendiind prin mine-ntâmplător!

Cântec pe hotarul cântecului

Hotarul meu e cântecul nescris,
orb ancestral cu degetul îl caut
rând şi silabă, literă şi vis
agonizând ca şoapta unui flaut:
ţin degetul pe rană şi ascult
iluminat de-a pururi de orbire,
un cântec, totuşi, zămislit demult,

Se va topi prin mine în neştire,
iar eu, mai orb cu fiece cuvânt
lăsat să curgă-n pagina domoală
am să rămân dator cu ce nu cânt:
gromovnicul ce nu se-aşterne-n coală
hotarul meu să-l facă pe hotar;
iar cântecul mă pierde-n calendar.

Cântec la trecerea poeţilor

Flămânzi de veşnicii când trec poeţii,
la marginile lumii, în fântână,
o zare precum roua dimineţii
rămâne după ei şi-i tot îngână
imaginar cu un contur de cruce
nins peste noi de-aceleaşi veşnicii

Să ne cuprindă dorul, când se duce
iluzia trăirii pe pustii,
nu e târziu şi nu e pământeşte,
eu încă am un cântec mângâiere
să-l pun pe suflet şi să-i spun: Trăieşte,
chiar dacă rostul frunzei în tăcere
ursit a fost din ceea ce-o urseşte!

Cântecul pribegiilor sumare

Ospăţul cosmic s-a sfârşit în zori,
au mai rămas paharele cu vin,
nervuri stelare vindecă licori
adăpostite-n cupa ce-o închin,

Mi-i cerul gol, doar găurit de cuie,
ard nefiresc în mâinile străpunse
răni ancestrale, parcă o statuie
iar m-a păşit cu osiile unse
astfel încât sunt doar un câmp cu maci

Surpat pieziş între-nceput şi noapte,
în dimineţi ai poposit să taci
rostogolită-ntr-un vârtej de şoapte,
ba, mai târziu, când greierii-şi ascut
uneltele de pribegii sumare

Blândeţea ierbii care te-a durut
o să-ţi aştearnă drum spre depărtare
trecând discret spre nopţi şi mai aprinse
ecoul sfânt al sfintei dimineţi,
zăvorul nopţii stelele prelinse
abia le-a slobozit în alte vieţi
trezind speranţe prin treziri învinse.

Cântecul umbrei de purtat

Până aici, la ultima răscruce,
a fost un drum şi-o umbră de purtat,
urmează altul, care iarăşi duce
lângă fântâni pierdute-n scăpătat

Să-ţi umpli alt pahar şi să-l închini
ostenitoarei clipe, ce te strânge
ca un veşmânt pe care-l ţes lumini,
orgolios adăpostind în sânge
lăstarii-ncununărilor cu spini.

Cântecul poverii de lumini

Deasupra lumii doar lumina cântă,
odinioară am visat să-i fur
rostogolirea care mă-nspăimântă
unind în umbră spaţiul dimprejur,

Să-mi fac, visam, o casă din lumină
ostracizată-n trupul meu încet,
fără să-aud cum munţii se închină
rotirii ei în ritual discret:
orgoliul meu de pasăre în cuşcă
nu-şi mai găseşte-n ceruri rădăcini,
iar crengilor, când de sub talpă muşcă,
eu le slobod povara de lumini.

Cântec despre trupul cărţii

Cartea este trupul unui alt drumeţ,
ea a strâns lumina la chimir şi-o duce
zărilor ofrandă, vamă fără preţ,
asfinţitul lacom gata-i s-o apuce:
rândurile scrise au străpuns adânc,

Sunt ca nişte cuie pentru răstignire,
trec în goană caii, saltă la oblânc
ruginite arme – o închipuire
albă ca o pâclă despre timpul crud
tropotind pe boltă-n apele stelare,
orele în curgeri undeva se-aud,
nu contează unde cartea-i lumânare.

Cântec sub pânda amurgului

Geam ostenit, cu cercevele sure,
roşul amurg încă mai stă la pândă
ademenind sub crâncena-i secure
ţinutul ce ne naşte-ntru osândă,
iar de-i simţim tăişul fulgerat
el despleteşte ispăşiri pe zare
legându-ne de sacru-i scăpătat
agonizând încet în fiecare,

Secunda lui drept clopot se aude
ursind vremelnicii fără pripas,
la marginile lumii stele ude
ud lăcrimează peste ce-a rămas,
glorificând speranţe şi iluzii
intersectate-n vieţuiri pieziş
un clopot scapă în amurg confuzii
căzând pe gâtul ierbilor tăiş.

Cântecul cămășii de trecere

Pasărea desface lumile şi ţipă,
e atâta cale de păşit şi-mi pare
trecerea un zvâcnet amplu de aripă
răstignit de vremuri într-o lumânare,
iar de-mi pun cămaşa de drumeţ mă strânge
cumpăna fântânii scursă drept pecete
amplă şi străină ca s-o port în sânge

Şiroind cu treceri peste lumi încete,
tot mai am nevoie de-un pahar cu apă
ispitind cu flăcări setea – ascunziş
răzvrătit în mine, deşi-i pus să-ncapă
bietul suflet peste ultimul tăiş
ultimă ofrandă, dată pe furiş.

Cântecul vânării strămoșilor

Vânând pe cer, doar lebăda rămâne,
imensu-i zbor, spre norduri aplecat,
câştigă timp, iar porţile păgâne,
trăgând zăvorul greu, le-a sigilat:
odinioară au venit părinţii
râvnind s-ajungă zei şi au trecut

Şi au zvârlit pe cerul larg arginţii
urmând să facă drumul cunoscut:
tocmai atunci eu aruncam săgeata;
arcaşul fiind urmaş nepriceput
curmă în cer strămoşilor lui viaţa.

Cântecul plutirii pe cer

Atâtea învieri şi-atâtea file
dau cântecului alte întrupări
râzând când pun harapnicul pe zile,
iar vârstele îmi chiuie în scări,
apoi dau pinteni vremii ca să scapăr
nestăvilit şi îmbătat de vânt

Tot în tăceri, cu care încă-mi apăr
aleanurile-n curgeri pe pământ,
ba, mai târziu, când mă întrup tăcere,
aduc la râuri vremile să bea
râzând de cea din urmă înviere
căzută-ntâmplător în fila mea:
e prea destul, zic vremile şi pleacă
abia plutind pe ceruri şi pe apă.

Cântecul ţipătului știut

Dansul târziu al urmelor pe deal
acoperă în ceruri largi fisura
naturii pregătită de final,
iar tu desfaci luminile cu gura
egalizând şi umbre şi lumini
lângă altarul apei curgătoare,

Tu ai cruzimea vieţilor în mâini
ademenite-n răstigniri de soare,
nu pot să-ţi cer din răni şi din dureri
alte iertări de victimă târzie,
stigmatul meu pe cosmice tăceri
e ţipătul ştiut drept poezie.

Cântecul vremii cu cai

Goniţi din frunze şi din stele
ei căutau popas târziu;
odihnei vremii pe podele
rupeau din cerul încă viu
giulgiul cernit ca o ninsoare,
eşec al apei în plutire,
trecându-mi clipa următoare
atât de des în amintire:

Toţi caii vremilor s-au rupt
ameţitor porniţi în goană
prin sufletu-mi de dedesupt
acel popas sub o icoană
lăsată trupului soroc,
atunci când timpul mă ursise
grăbirilor fără noroc,
arzând cu caii mei în vise.

Cântecul întrupării omătului

Graurii mi-apasă sufletul de-o vreme,
am să zvârl cu piatra şi o să-i înjur
blestemând fereastra când de grauri geme
răstignindu-mi cerul într-un strâmt contur,
iarna să-i înşface stelele cu colţii,
efemer omătul cosmic să-i alunge,
lacăte să pună pe capacul bolţii
aspra fulguire care m-o străpunge,

Tot atunci luceferi în cireşi să-nvie
erodând cu seve nopţile din cer,
iar deasupra lumii calma poezie
şiroind în pagini sfântul ei mister
alte lumi să-ntrupe şi să le aştearnă
ninse de petale într-un efemer
urgisit şi-acela, în final, de iarnă!

Cântecul risipelor de spaime

Din inimă l-au rupt şi l-au zvârlit,
uitându-l cu harapnicul în mână
mai sus de cerul lumii ostenit,
iar lumea ca-ntr-o transă îi îngână
teroarea de stăpân şi ucigaş,
risipa de impusă umilire,
un gol rotund şi-a tot scobit făgaş

Totemic în absenta lui iubire:
e mult prea mult şi nu mai pot să-ndur,
o să vi-l cer pe Dumnezeu cum este,
doar îi păstrez în inimă contur
odată şi odată să-mi dea veste
risipelor de spaime şi eres
eu să le pun cu-ncrâncenare capăt,
să-nvăţ să îl trăiesc atât de des
ca să mă isc lumină şi prin scapăt
urmându-i calea care m-a ales.

Cântecul apelor curgătoare

Cântă codrul, cântă, cântă
elegii şi cai în tropot
zdrobind iarba, care-şi zvântă
azi sub geana unui clopot
roua limpede şi clară,

Trec mai repede prin lume,
odihnind în fapt de seară
doar sub mările în spume:
iată, deci, care-i povestea
râului ce curge-n vale
unda aducându-mi vestea
ţintei curgerilor sale.

Cântecul arborelui cosmic

Freamătă copaci de rouă
lângă zări ciudat prelinse
osteniţi în cele nouă
ramuri spre pământ întinse,
iar deasupra rădăcina
nu îşi aflã locul încă,

Tot zburătăcind lumina
o transformă într-o stâncă,
dar cu pasul n-o ajung,
iar cu mâna scriu şi scriu
rugi cu care să mă-ndung
unei frunze, să mă ştiu,
ţipăt frunzei să îi fiu.

Cântecul risipelor pământești

Oracolul mi-a fost şoptit în zori:
ai să te afli, caută mai bine,
ninsorile nu sunt ce par, ninsori,
amiezile nu împlinesc destine!

Tăcu apoi oracolul, iar eu,
orbit de spusa lui neînţeleasă,
doar căutam, când cerul lui ateu
izbi în suflet cu o mânioasă
risipă de risipe pământeşti,
un fel de munte care mă apasă:
ţi-i minte, tu îţi aminteşti?

Cântecul căderii în ispită

Aveam o stea de dus eu, călătorul
neobosit prin sacre calendare,
dar cerul încruntat a tras zăvorul
rudimentar al dogmelor primare,
escamotându-mi scapărul sub beznă
elegiacă, şi-am rămas plângând
atunci când şarpe îmi urca pe gleznă

Teroarea ereziilor şi când
omul în negru s-a crezut divin
durându-şi cultul lui de muritor
orgolios şi crud, lui să-i închin
ruina stelei mele, rătăcită
atât de amplu încă în destin
numai să-i dau căderea în ispită.

Cântecul revoltei robilor

Deja presimt tăcerile cum vin
incendiind cu armonii depline
neantul vieţii, căreia mă-nchin
ursit doar umilirilor străine

Trecute dintr-un trup în celălalt,
orbind şi generaţii nenăscute,
dar eu refuz utopicul înalt,
o să-l arunc cu bolţile ştiute:
rob nu mai vreau pe cale să mă ştiu,
am alte răni în coasta mea durute,
nu am putere robul lor să fiu!

Cântecul rostogolirii zarului

Mi-am rostogolit amintirile pe masă
imaginându-mi că am avut de trăit şi-am trăit:
hotărăşte-mă tu, cântăreşte-mă, iarnă nervoasă!,
am strigat spre ninsori, de ninsori răzvrătit,
iar ninsorile-n dans nebunatic au râs

Ţintuindu-mă-n cuiele îngheţului clare,
îmi pipăiam sufletul ca să aflu de îs
nălucire zvârlită înspre zări de ninsoare:
ţine-mă strâns!, am strigat mai apoi
ameţit de risipa frumuseţii totale
regăsind amintiri, bucurii şi nevoi

Tot pe masa aceea, masa filelor goale
adunate în timp de risipă şi viaţă
nescrisele cântece condamnându-le iar,
dar ninsoarea de-afară şi cu albul mă-nvaţă
rostogol aruncându-mă doar ca cifră pe zar:
undeva, din uitare, steaua mea mă îngheaţă.

Cântec idolatru

Atunci când vei găsi un chip cioplit,
nu te-nchina, dar trebuie să-ţi pese,
iar de visezi întoarcerea în mit,
să-i retrăieşti trăirile-nţelese,
iubirile-i pierdute fără sens
acolo, în matricea lui primară,

Unde, odată, s-a trăit mai dens
risipa care astăzi ne-nfăşoară,
sau să te-nchini, când simţi că-aşa e bine,
urmând să afli cale către tine!

Cântecul sfinţeniei cuvintelor

Cuvintele zidesc vremelnicie,
o pasăre le scapă peste lume
ninsoare şi furtună, şi făclie
suind pe cer din mările în spume,
tăind pe cer doar desluşiri amare
anume ca să-ncapă în cuvinte,
nici nu mai ştiu cu viaţa mea din care
trup mi-am ales şi cum l-am pus să cânte,
iar mai apoi, printre păşiri stângace,
n-am mai avut nici vreme să mă ştiu,

Eram doar umbra umbrelor dincoace
mărşăluind pe urme în pustiu,
iar pasărea îmi presura lumină
la marginile nopţii de popas,

Unde-am să-ajung cu vremea ce mă-nchină
rătăcitor şi cât am mai rămas
să duc povara moştenirii sfinte,
urcând spre ceruri munţii de cuvinte.

Cântecul ultimului cântec

Lăsaţi mestecenii să-mi poposească-n cale,
am să le spun un cântec de-altădată,
un imn al întâlnirilor finale
rămas captiv în iarba-nrourată,
am să le dau, cu împrumut şi vamă,

Un suflet fulgerat prin vremuire,
revoltele-mi târzii, de bună seamă,
să li le las cu dreaptă moştenire:
un ultim cântec, spus să mă deşire…

Cântecul încireșării cu stele

Copilăria fremătă speranţă
acolo, lângă alt cireş amar,
lăsat să ţină stelele-n balanţă
incendiindu-mi sufletul fugar;
nu-mi amintesc ce rădăcini mă lasă

Vânat de troscot zării să mă-nchin,
am alt cireş ce-mi iscodeşte-n casă
lipindu-mi frunze veştede-n destin:
e prea târziu şi nu mai sunt cireşe,
am şi uitat de unde încă vin,
nopţile-au prins în stele să mă-nfeşe.

Cântecul stelei mele căzătoare

Vânturând cenuşa zilelor să treacă-n
iarba ce renunţă la pricini şi stele,
ostenit îmi caut umbra-ntr-un mesteacăn
rânduit pe zare de-nchinări rebele;
e adâncă pace-n albul irosit
lângă umbra care încă mă-nconjoară,

Vin mereu cocorii şi în asfinţit
albii mei mesteceni s-au oprit şi cântă:
ramură m-aş face şi m-aş desfrunzi
vinovat de iarna care mă urmează
am să-i dau arginţii liniştii din zi
ridicând mesteceni cerului drept pază
oropsind doar steaua-n leneşă cădere,
irosind-o-n spaţii, dacă mă tot cere.

Cântecul drumului fără sfârșit

Iar voi păşi în soarele aprins,
rămâne umbra drum fără sfârşit
ivit ca un pribeag în necuprins
nepăsător şi-atât de ostenit
adăpostind doar ierbile pe deal,

Vânând doar păsări care îi frământă
aceleaşi vise frânte de final,
speranţele în el nu mai împlântă
iluzii de pribeag pierdut pe drum
la nu ştiu ce răscruci desferecate
căci îl cuprinde jariştea de fum
impusă vamă de eternitate;
unde te duci?, întreb fără răspuns,
călcând pe umbră, umbra l-a străpuns.

Cântecul ultimului nescris

Amiezile cu păsări răstignite,
lângă icoana zborului albastră
eternizând în depărtări pripite
xilogravura cerului măiastră,
abia se mai zăreau şi era bine
numai în calma lor vremelnicie
durată uneori şi pentru mine
risipă de nisipuri prin pustie:
un orologiu pietrelor răpit

Odinioară cu tăceri ciudate
venea păşind amiaza ostenit,
iar alte-ncremeniri aproape toate
dansau păgân în zborul senzual,
impus de lunecările prin viaţă,
umbrind cărări în iarba de pe deal,

Vâslind spre cerul înfăşat în ceaţă:
iubeam, atunci, atât de mult să fiu
numai amiază limpede şi clară,
tot mai departe se făcea târziu
istovitor, dar ultimă povară
lumesc uitată parcă într-un vis
a fost un cântec, ultimul nescris.

Cântecul revoltei umbrei zilei

Dintr-o lume ostenită de plecări şi de iviri
umbra zilei strânge pumnul încleştat şi se revoltă,
mâna mea o moşteneşte printre alte amintiri
irosite doar de stele care lunecă pe boltă
tot prin alte zodiace şi prin căile tăcute
risipite prin urmaşii care nu mai ştiu nimic,
umbra lor se tot destramă ruptă de necunoscute

Vieţuiri la fel de calme ca seminţele în spic,
iar povara de lumină, moştenită prin colinde,
numai preoţii o-ndeasă sub vicleanul lor altar,
ţipă-n noi vâscoasa beznă care-ncet, încet cuprinde
inima, jertfind-o-n pripă umilirii în zadar:
lasă-mi sufletul în pace şi-o să mi-l aştern sub grindă;
aşteptând ninsori primare, doar lumina îl colindă!

Cântec de îmblânzit cerbii

Am existat şi m-au durut durute
mărturisite stelelor de ierbi,
erau atâtea lucruri începute,
dar mă vânau din ceruri nişte cerbi,
ei slobozeau din coarne anotimpuri,
iar gheaţa vremii şubredă, subţire
avea să-alerge caii mei pe câmpuri

Vânt despletit în crâncenă neştire,
iar mai apoi am poposit în casă
ţinând s-aprind în taină lumânări,
erau atâtea de trăit, dar lasă,
gromovnicul arată depărtări,
aşa că mă topesc. Şi nu-mi mai pasă.

Eșuarea în anotimp

Erau simboluri sacre de trăit
din ceruri când a nins numai cu rune,
iar timpul în cuprins şi-a deslușit

Conturul ancestral de-nţelepciune
imaginând astrale legături,
osândă şi sălbatecă jertfire,
râzând cu firea cosmicei naturi
nestăvilit de tot ce e ursire:
erau simboluri sacre şi-ntre timp
au eşuat în noi ca anotimp.

La temelia cântecelor

Aseară-am auzit ca o mătasă
nişte păşiri şi, de-am rotit din cheie,
doar muzele au năvălit în casă,
iar nu, cum aşteptasem, o femeie,

Desigur că m-am apucat de scris
rupând în verbe harnice condeie,
apoi, cum cred, m-am prăbuşit în vis
ghicind contururi albe de femeie
uşor păşind spre cântul început
şi prefăcându-mi rimele-n scânteie,
aveam de scris şi-aveam şi mai acut
nevoie de o singură femeie
uitând că ea există-n toate cele
la temelia cântecelor mele.

Chemarea fântânilor

Fântânile cu veghea lor astrală
la marginile lumii întrupate
oracular, dar şi cu îndoială
rup jumătate din eternitate,
iar mai apoi ca un cobzar pribeag
neostenit de sfânta-i rătăcire

Hotarul nopţii îl depun pe prag
ademenind adânc cu nemurire:
numele lor ascunde un poem;
unde e clipa-n care să le chem?

Plecarea barzilor

Barzii nu vin, ci-ntotdeauna pleacă,
un gol imens din cântec se desprinde
zdrobind în lumea iarăşi mai săracă
uitările ce-au prins să mă colinde

Prădându-mi cu o limpede cruzime
amiezile de cântec şi popas,
risipele de suflet prin mulţime,
atâtea câte încă mi-au rămas
să-mi fie la răscruce rugăciune
crescută dintr-un cântec de cobzar
atunci când numai lumea va apune
nisipul ei să mă-nfăşoare iar.

Totem mi-i timpul

Timp ar mai fi să pot să-l urc pe cruce
eu, răstignitul clipelor în fugă,
idealistul care se va duce
uitărilor să le aştearnă rugă:

Totem mi-i timpul şi-l aud păşind,
eternizând prin sângele în clocot
incendiat de sufletu-mi plăpând,
şi mă închină timpului un clopot
atunci când caii umbra mea o fură
numai să ducă zorilor în tropot
un ultim cântec, cântecul arsură.

Crucificarea cântecului

N-am căutat în inimă, păşeam
extaziat pe căi înţelenite,
păşeam pe umbra umbrei şi eram
o umbră stoarsă umbrelor cernite,
ţineam de umbra umbrelor prea mult
iubind zvâcnit lumina în derivă
la căpătâiul umbrei să ascult
o roată care macină-mpotrivă
rând după rând şi geană după geană

mutând seminţe sacre în eter,
eram târziu şi mi-am făcut icoană
iluminarea, îndrăznind să sper

Că o să-ncap aşa cum sunt în carte,
aşa cum însumi încă nu mă ştiu:
risipitor şi ştiutor de moarte,
ispăşitor de moarte în pustiu,
neîndrăznind ca ochii să-i ridic
acuzator spre alte rădăcini

şi să crucific cântecul ce-l zic
istovitoarei umbre din lumini,

Dar mai e timp, căci timpul mă întrupă
atât de generos în cei ce vin
rotindu-mi vinul sângelui în cupă,
imaginându-i sângelui destin
un cântec vechi, dar care-mi tot frământă
singurătatea: auziţi cum cântă?

Cuprins